

KESKENY ÚT

A KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI ÉS MISSZIÓI INTÉZET LAPJA • VIII. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM, 2005. JÚNIUS

LELKI KISKORÚSÁG
ÉS A LELKÉSZEK FELELŐSSÉGE

A LELKIISMERETRŐL...

BIZONYÁSGTÉVŐ LÉLEK

HIT VAGY HITEL?

A SZÁMLA

ÚTJAJDAT, URAM, ISMERTESD
MEG VELEM...

EGY ÉSZAK-ÍR KERESZTYÉN
BIZONYÁSGTÉTELE

HATALMAS ISTEN

KICSODA KRISZTUS FÖLDI
HELYTARTÓJA?

TÉNYLEG

JONATHAN EDWARDS
ELHATÁROZÁSAINAK JELENTŐSÉGE (2.)

INNEN – ONNAN

NYÁRI TÁBORAINK

KIT NEVEZÜNK EVANGÉLIUMI
KERESZTYÉNNEK?

KÜLÖNÖS...

EGÉSZ KERESZTYÉN

LELKI KISKORÚSÁG

ÉS A LELKÉSZEK FELELŐSSÉGE

(1Kor 3,1-15)

A korintusi gyülekezet problémája a lelki kiskorúság volt. Ennek a lelki kiskorúságnak két megnyilvánulása volt és van: a tanításbeli tájékozatlanság (2.v.) és a helytelen magatartás (3,4.v.). A Zsidókhoz írt levél szerzője a következőképpen feddi kiskorú olvasóit: „Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lenniük, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazságnak beszédeiben, mivelhogy kiskorú.” (Zsid 5,12-13) Kiskorúságnak számít az például, ha valaki nem tudja megindokolni, hogy miért a hét első napját ünnepeljük, és miért nem a hét hetedik napját. Vagy nem tudja, hogy mi az újjászületés és mi a megtérés, vagy pedig mi a különbség a kettő között. Tehát, ez egyfajta teológiai tájékozatlanságot jelent. Ami a kiskorúság második jelét illeti, azt kell megállapítanunk először is, hogy ritkán jó a gyakorlat, ha az elmélet rossz. A korintusi gyülekezetben széthúzások, pártoskodások voltak. Úgy viselkedtek, mint a gyermekek. Mindenkinek meg volt a kedvenc igehirdetője: Apollós jobb, mint Pál, mert ékebben beszél. Ez egyébként nemcsak a hallgatóknak jelenthet kísértést, hanem a lelkészeknek is, hogy népszerűség után óhajtozzanak.

Pál apostol orvosolja a problémát, tanítja őket (5-8.v.). Rámutat arra, hogy miként kell tekinteni az igehirdetőkre: szolgálak, akiket Isten használ. Nem ők tettek titeket hívőkké – győzködi őket az apostol –, hanem a növekedést adó Isten. Ők csak plántálók vagy öntözők, de Isten adta az áldást, a növekedést. Amikor az embereket kezdjük magasztalni, nagyra tartani, megfélekedünk Istenről, akinek az új életünket köszönhetjük. Ugyanakkor embernek tulajdonítjuk azt a dicsőséget, amely egyedül Istent illeti meg.

Továbbá az emberi hiúság csapdájába esünk. „Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten” – írja Pál a korintusiaknak. Tehát, mindent Istennek köszönhetnek, és nem embereknek. Mindent Istenért tegyetek, és ne emberekért. Mindenben Isten dicséretét keressétek, és ne emberekét. Az igehirdetők Isten munkatársai: „Azok (a tanítványok) pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala. Ámen!” (Mk 16,20)

Pál apostol Isten népét szántóföldhöz, illetve épülethez hasonlítja. Amit termünk tehát, azt az Úrnak teremjük, nem magunknak. Nem sajátíthatjuk ki ezt a földet magunknak, hogy abban felfuvalkodottságot, tisztátalanságot, irigységet, durvaságot, engedetlenséget termesszünk. Másrészt fel kell épülnünk, mint élő kövek lelki házzá (1Pt 2,5). Nem lehetünk halott kövekként ebben az épületben. Tőlünk is függ, hogy milyen ez az épület, hogy milyen Krisztus egyháza. Minden kőnek megvan a fontossága, és minden kőnek törekednie kell, hogy beépüljön Krisztus egyházába. Továbbá minden kőnek, tagnak arra kell törekednie, hogy az épület ékességére szolgáljon, és ne annak szégyenére legyen. Végül pedig, az épületnek növekednie kell, mert baj van, ha a falaknál vagy netalán az alapnál megálltunk. Ha elmegyünk egy épület mellett, amely évek óta nem növekedik, elgondolkodunk rajta.

A továbbiakban Pál apostol rátér a lelkipásztorok felelősségére (9-12.v.). Ha Krisztus egyháza épület, akkor a lelkipásztorok az építők. Pál apostol – mint bölcs építőmester – hirdette először a korintusiaknak az evangéliumot. „Fundamentumot vettem” – írja. De ezt ő Isten kegyelmének tulajdonítja, és nem saját képességeinek. Pál apostol kezdte el a munkát, de más folytatja, „más épít

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:
KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@axelero.hu

<http://www.reformatus.org>

Szerkesztő: Bagoly Gyula

rá”. Pált nem bántja, hogy más épít rá, de van két kikötése, vagy kérése:

(1) Ne cserélje ki a fundamentumot!

„Mert más fundamentumot senki nem vehet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” Ebből mindenkinek világossá kell, hogy váljon: az egyház fundamentuma Krisztus és nem Péter. Ez azt jelenti, hogy ami úgymond Péterre van építve, azt nem lehet azzal az épülettel azonosítani, amiről az apostol ír. Tehát, az nem Krisztus egyháza, hanem valami más. Ahhoz, hogy egy gyülekezet, egy egyház az apostol által említett épület legyen, meg kell egyeznie a fundamentumban is. Krisztus a mi váltásunk, megigazulásunk, megszentelődésünk és üdvösségünk alapja. Ezt a fundamentumot nem kell kiegészíteni, megerősíteni.

(2) Ne építsen rá akármit!

Ebből is látszik, hogy maga a fundamentum még nem maga az épület. Tehát nem elég az, hogy elfogadtam Krisztust Megváltómnak, és így megvan az alapom, de nem építék rá semmit, azaz nem növekedek. Ám akkor sem lehetek nyugodt, ha éppen olyan dolgokat építék rá, amelyek nem illenek az alaphoz, Jézus Krisztushoz. A bűn nem illik Krisztushoz. Továbbá, akkor sem nyugtathatom magam, ha egy olyan egyháznak vagyok

a tagja, amelyben a fundamentum ugyan még Krisztus, de ami arra építve van, távol áll az alaptól. Az épületnek, vagyis a további tanításoknak, és a keresztyén gyakorlatnak összhangban kell lennie a fundamentummal, Jézus Krisztussal, és mindazzal, amit Ő tanított, tehát a teljes Szentírással. Pál két kategóriát említ: arany, ezüst, drágakő – tehát igaz tanítás, biblikus gyakorlat; fa, széna, pozdorja – hamis tanítás és nem biblikus gyakorlat. Az első kategória értékes és „tűzálló”; a második kategória nem állja ki az Isten vizsgálatának a próbáját. Egy ilyen helytelen tanítás lehet éppen az, hogy a keresztyén szabadság azt jelenti, hogy szabadok vagyunk az erkölcsi törvénytől is, hiszen most már kegyelem alatt vagyunk. Ezt pedig követi a szabados, kicsapongó élet. Más hamis tanítások is gyakorlattá válhatnak: például az, hogy nem fontos az egyházfegyelem, nem fontos a sákramentumok megvédése, nem lényeges, hogy kivel vállalunk közösséget. Ennek eredménye pedig az, hogy nem húzunk már határvonalat hívő és hitetlen közé, hitvalló keresztyén és bálványimádó (legyen az egy hamis vallási rendszerben élő, bálványokat állító buzgó „hívő” vagy épp saját magát és javait bálványozó világi rendes ember) közé.

Pál apostol ennek a dolognak a komolyságára úgy figyelmeztet, hogy eszünkbe juttatja a számadás, az ítélet

napját. Minden lelkipásztornak – de minden keresztyén embernek is – meg kell állnia Isten előtt az ítélet napján: „Kinek kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja...” Az a nap mindent megmutat: gondolatot, szándékot, szót, cselekedetet. Az a nap lesz a nagy leplezés napja. Tehet valaki embereknek tessző dolgot, de ha Isten előtt nem áll meg, nem veszi jutalmát. Milyen szomorú, ha a munkája megég, amit tanított az embereknek 50 éven keresztül, mind megég. Mert csak ez a két lehetőség van: vagy megmarad és jutalmát veszi; vagy pedig megég – tehát Isten nem fogadja el – és nem kap jutalmat érte. Ha az, amit tanított, épített, gyakorolt vagy gyakoroltatott nem illik a fundamentumhoz, azt mind semmisnek fogja Isten nyilvánítani. „Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül” – zárja be Pál apostol a gondolatát. Ez a tűzön keresztül tehát egyfajta helyreigazítást fog jelenteni. Isten helyreigazítja az ő szolgáját tévedéséből, tévelygéséből.

Kedves lelkipásztor testvéreim! Gondoljuk meg, hogy mire tanítjuk Isten népét! Vigyázzunk, hogy mit építünk a fundamentumra, hogy mit gyakoroltatunk Isten népével. Legyünk biztosak abban, hogy semmi olyant nem tanítunk, ami nem egyezik meg teljesen az egyház fundamentumával, Krisztussal. Szeretnétek jutalmat kapni munkátok után? Akkor Isten dicsőségét keressétek és ne az emberek dicséretét. Isten igazságát szóljátok, és ne emberi tanításokat. Bárcsak adna Isten bátorságot nekünk mindehhez. Jó építkezést!

Kedves testvérek! Építsétek Krisztus egyházát, és legyetek ennek az egyháznak értékes tagjai. Épüljétek be egy olyan gyülekezetbe, ahol a fundamentum Krisztus – nem Péter vagy valami más – és ami arra van építve, az is meg egyezik Krisztussal. Ti magatok is legyetek élő kövei ennek az egyháznak. Ne legyetek magányos keresztyének, hanem legyetek részei ennek az épületnek. Vegyetek részt a munkában!

Kedves barátaim! Ha még nincs alapja életeteknek, akkor ma válasszatok alapot! Talán már sok mindenre építettetek eddig, s kudarcba fúlt minden. Építsetek Krisztusra, a Kősziklára, mert minden egyéb csak homok. Legyen az alapotok Krisztus!

A LELKIISMERETRŐL...

„Az én lelkiismeretem Isten Igéjének foglya...”

Luther

„A rossz lelkiismeretet semmilyen hízelgés nem gyógyítja, a jó lelkiismeretnek viszont semmilyen rágalmazás nem árt...”

Thomas Watson

„A lelkiismeret hangja felér ezer tanúval...”

Kálvin

„A lelkiismeret barátként figyelmeztet mielőtt bíróként megítél...”

Stanislaus

„Lelkiismeretünknek mindaddig nem lesz békessége, amíg nem talál nyugalmat a bűnért való engesztelésben...”

Kálvin

„Félő, hogy sokan vannak, akik átadják magukat kívánságaiknak, a testi gyönyöröknek, azért, hogy ezáltal egy ködös leplet vonjanak lelkiismeretük és maguk közé... Mások beletemetkeznek a munkába, és addig dolgoznak, amíg érzéketlenekké válnak... Szintén mások kárhuzatos tévtanokat fogadnak el, megtagadván a Szentírást, Istent, a mennyet és a poklot... Mik ezek, ha nem menekülési próbálkozások egy vádoló lelkiismeret elől?...”

Anthony Burgess

„A lelkiismeret mindenre emlékezik!... Neked is van lelkiismereted!... Gondolj arra, hogy ez mire mutat: a te Teremtődre és az Ő mércéjére, valamint a te számonkérhetőségedre...”

Peter Masters

„Ha nem lenne Isten, lelkiismeretünk haszontalan volna...”

Kálvin

„Lelkiismeretünk olyan mértékben lesz érzékeny, amennyire engedelmeskedünk neki...”

C. H. Spurgeon

„Bolond az az ember, aki megöli házőrő kutyáját, mert felriasztotta a betörők érkezésekor. Ha a lelkiismeret megszid, fogadd el a feddést! Ő a legjobb barátod...”

C. H. Spurgeon

„A lelkiismeret olyan a léleknek, mint a gyomor a testnek...”

Thomas Adams

„A lelkiismeret Isten azon lámpása, amely nincs teljesen kioltva...”

Matthew Henry

„A rossz lelkiismeret megkeseríti a legédesebb vigaszt is, a jó lelkiismeret viszont megédesíti a legkeserűbb keresztet is...”

Anonymus

(Válogatta és fordította:
Szőke Imre)

BIZONYSÁGTÉVŐ LÉLEK

Bizonyára sokszor érezted, hogy gombóc van a torkodban, zavartak a gondolataid és azt sem tudtad, mivel kezd mondanivalód, amikor valakinek Krisztusról akartál beszélni.

Olyan gyakran kerülünk ilyen helyzetbe, ha Krisztusról kell beszélni, de ha másról van szó, akkor úgy tud pörögni a nyelvünk, mint egy sportriporternek.

Ha egy kicsit is belegondolunk ebbe, és megpróbáljuk megválaszolni e dolog miértjét (és természetesen ezt őszintén tesszük), akkor rá kell jönnünk, hogy hatalmas bajok állnak emögött. Bűnök és hiányosságok. Olyan bűnök, amelyekről mindenképpen meg kell szabadulnunk annak érdekében, hogy bizonyoságtételeink bátrak, határozottak és szeretettől átitottak legyenek.

1. Mindenekelőtt meg kell látnunk azt, hogy a bizonyoságtétel keresztyén életünk szerves része.

Ez kötelességünk. Krisztustól kapott feladatunk. Isteni parancs ez. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...” (Mt 28,19) Ez nem egy választható opció a keresztyén életben, amit ha akarok teszek és ha nem akarom, akkor nem teszem. Amikor új autót vásárol valaki, akkor választhat különböző extrákat (ezek nem kötelezőek), de az alapfelszereléshez olyan dolgok tartoznak, amelyeket

mindenképp meg kell vennünk, ha autót akarunk. (pl. az alváz, a kerekek vagy a motor) A bizonyoságtétel is egy ilyen kötelező alkatrésze keresztyén életünknek. Ne feledjük el, Isten parancsa az, hogy bizonyoságot tegyünk. A keresztyén embernek mindig késznek kell lennie bizonyoságot tenni a benne lévő reménységről. „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.” (1Pt 3,15) Sokszor feledkezünk meg erről, ezért jó, ha újból és újból tudatosítjuk magunkban, hogy ez feladatunk. Minden egyes keresztyén feladata, és nem csak a lelkészeké, ahogy manapság azt sokan gondolják.

2. A második dolog amit tennünk kell, az nem más mint, gondolataink rendszerezése, és azon alaptanítások tisztázása, amelyeket át kell adnunk egy bizonyoságtétel alkalmával.

Embertársainkkal való beszélgetéseink sok mindentről szólhatnak. De amennyiben el akarjuk mondani valakinek az evangéliumot, akkor arra kell törekednünk, hogy a beszélgetés fonalát úgy irányítsuk, hogy erre lehetőségünk nyíljon. „... legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.” (Mt 10,16) Nem kétséges, hogy nagy bölcsességre van szüksége a keresztyén embernek

a bizonyoságtételhez. De nem kell kétségbe esnünk, ha úgy látjuk, hogy mi nem rendelkezünk ilyen bölcsességgel, ugyanis kérhetjük ezt Istentől. Csodálatos példák állnak előttünk, akár Krisztus Urunk, akár Pál életét nézzük. Egyszerű dolgokról beszélve milyen csodálatos módon tértek rá az Úr dolgairól való beszélgetésre. Egy nagyon jól ismert példa Pál Athénban való tanítása. (ApCsel 17,16-34) Az Areopágusra kerülve, méltatja az athéni emberek istenfélmét, majd ezen keresztül tér rá arra, amit el akar mondani. (ApCsel 17,22-23) Szinte érezni lehet azt, hogy mennyire az Úr irányítja a gondolatmenetét. Nem pusztán rutin volt ez Pál részéről, hanem Istenre figyelt, aki megáldotta az ő beszédét. Elméldünk már azon, hogy mi mennyit gondolkodunk Isten dolgain egy nap? Mennyire hatják át gondolkodásunkat az isteni gondolatok? Hány percet töltünk az Ő dolgain való elmélkedéssel? Az, hogy mennyire hatja át gondolatainkat Isten Igéje, meglátszik a mi beszédünkön, cselekedeteinken, bizonyoságtételünkön. Ha ezt megvizsgálva úgy látjuk, hogy a nap jó részét csak a világi dolgok töltik ki, és közben a gondolataink is csak a világ körül forognak, az Isten dolgain való elméldéseink pedig csak a reggeli és esti csendességekre korlátozódnak, akkor sűrűn tegyünk komoly lépéseket annak érdekében, hogy ez valamelyest változzon, mert ha ilyen állapotok uralkodnak életünkben, akkor valószínűleg már rég nem tettünk bizonyoságot.

3. Ha a második téren is megtettük a megfelelő intézkedéseket, akkor lendüljünk neki, hogy leküzdjük a következő akadályt, mégpedig a félelmet, és a szorongást.

Ahhoz, hogy ezt leküzdjük, tudnunk kell a félelem okát. Miért is félünk sokszor bizonyoságot tenni? Félünk, hogy nyelvtanilag helytelenül fejezzük ki magunkat? Nem. Bárcsak ez lenne az egyetlen oka a félelmünknek. Az igazi oka a félelmünknek, hogy jobban szeretjük a világot, mint Istent. Tudjuk, hogy az emberek nagy százaléka nevet Isten dolgain, és gúnyt űz a keresztyénekből. Tudjuk, hogy ahogyan Krisztust is, úgy minket is megvetnek az emberek. Tudjuk, hogy a történelemben sokszor üldözték a keresztyéneket, és sokat meg is öltek közülük. Annak ellenére, hogy tudták, hitükért

halál vár rájuk, sokan mégis énekelve mentek a halálba Krisztusért. Nem féltek vállalni a kínt, a szenvedést, mert tudták, ami a legdrágább számukra, azt úgy sem vehetik el tőlük. Ma nem kell haláltól félnünk, sőt még veréstől sem. De mégis bátorságunk meg sem közelíti azok bátorságát, akiknek meg kellett halniuk a hitükért. Ma csak gúnyos mosoly érhet bennünket, lenézés, esetleg kiközösítés, de mindezek messze állnak attól a szenvedéstől, amit sok mártír kiállt. Mennyire gyávák vagyunk! Féltjük a jóhírlünket. „Mit mond majd a szomszéd? Hogy fog rám nézni ezentúl a munkatársam? Gúnyolni fog most az egész osztály?” – tesszük fel a kérdést magunkban. Félnünk, hogy „barátokat” veszünk el? Isten testvért ad helyettük! Félnünk, hogy az egész rokonság ellenünk lesz? Ne feledjük, Krisztus igazi rokonokkal ajándékoz meg bennünket! Nem akarjuk elveszteni a világ barátságát? Félnünk, ha Krisztus evangéliumáról beszélünk az embereknek, akkor elveszítjük világi barátainkat? Semmi nem érhet fel Isten barátságával! Ha megérettük mit jelent Isten barátsága, örömmel dobjuk el a világgal való barátságot. „Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak 4,4) Ha buzgó bizonyoságtévő keresztyének vagyunk, akkor nem fogjuk a világot megnyerni, de nyerünk valami sokkal értékesebbet. „Mert mit használnál az embernek ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16,26) Tegyük félre az efféle félelmeket, és szóljunk bátran az örömhírt, mint akik tudjuk, hogy a Leghatalmasabb védelmez bennünket. Kérjük Istentől imáinkban bátor szívet, hogy minden félelem eltűnjön életünkéből.

4. Ha pedig a félelem sem akadályoz abban, hogy bizonyoságot tegyünk, akkor gondolkozzunk el azon is, hogy milyen lelkiülettel tesszük azt, amit tennünk kell.

Bizonyoságtételeinket nem csak a kötelességtudatnak kell vezérelnie, hanem a féltő szeretetnek is. Nem elég csak egyszerűen közölni az emberekkel, hogy: „Nézd barátom, ez a helyzet, ez a megoldás, válassz”, hanem fontos, hogy mindezt Krisztustól kapott szeretet hassa át. Fontosnak kell lennie számunkra, hogy érezzük, az az ember bennünket tényleg érdekel, fáj az, hogy bűnben él, és szeretnénk, hogy ő is velünk örvendezzen a Krisztus áldozatáért. De fontos az is, hogy az illető személy is érezze azt, hogy minket érdekel az ő sorsa. Elsősorban az, hogy mi lesz az ő lelkével, másodsorban, hogy miként éli le hátralévő életét ezen a Földön. Hasonlóképpen, a szeretet nélkül tett dolgainkhoz (1Kor 13,1-3), a bizonyoságtételünk is értéktelenné válik szeretet nélkül. Azt mondod nem érzel semmi fájdalmat, látva, hogy körülötted oly sok ember kárhozik el? Még az sem igazán fáj amikor meg nem tért családtagjaidra tekintesz? „Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyoságot a Szentlélek által, hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma, mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiáért, akik rokonaim test szerint.” (Róm 9,1-3) Így beszélt Pál. Az önmaga üdvösségét is odaadta volna mások üdvösségéért. Mennyire átérezte az elkárhozók nyomorúságát. Ha nincs bennünk fájdalom, együttérzés, akkor kérjük Istentől, hogy Ő tegyen érzékenyebbé bennünket. Ha pedig átérettük azt, hogy milyen nyomorúságos életet élnek az Isten nélkül élők (így éltünk mi is egykor), akkor a Krisztustól kapott szeretet és alázat fogja áthatni beszédünket. Erős késztetést fogunk érezni, ami arra ösztönöz, hogy mindenkinek beszéljünk a bűnről és a Krisztus váltságáról.

Hassa át a mi gondolatainkat és életünket Krisztus evangéliuma, sugározzon rólunk Krisztus féltő szeretete, és bátor szívvel szóljunk mindenkor az Ő evangéliumát!

„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevébe, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és imé én titeletek vagyok minden napon a világ végétéig. Ámen!”

(Mt 28,18-20)

Benyowszky Csaba

HIT VAGY HITEL?

HITELEK, KÖLCSÖNÖK IGÉNYBEVÉTELE A KERESZTYÉN ALAPELVEK MÉRLEGÉN

A cím alapján egyesek rögtön arra gondolhatnak, hogy mi a hitben járást minden esetben szemben állónak tartjuk a kölcsön igénybevételével, ezt azonban már az elején szeretném cáfolni. **Mivel Isten Igéjében nincs olyan igevers, amely határozottan megtiltaná mindenfajta kölcsön igénybevételét, ezért ezt mi sem tehetjük.** De a Szentírásban sok olyan alapelv van, amit a legtöbb keresztyén teljesen figyelmen kívül hagy, amikor különféle kölcsönöket vesz igénybe.

Jézus arra szólít fel, ha valaki kölcsön kér tőlem, akkor adjak neki. „*A ki tőled kér, adj neki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.*” (Mt 5,42) Természetesen tegyem ezt a lehetőségeim függvényében. Ha nincs amiből kölcsönadjak, akkor nem kell nekem is kölcsönkérnem, hogy így tudjak adni annak, aki kér. A fent idézett Ige alapján láthatjuk, hogy bizonyos esetekben vannak olyan személyek, akik számára indokolt a kölcsön igénybevétele. Ha mindig, minden fajta kölcsön helytelen lenne, akkor Jézus nem szólítana fel arra, hogy a kölcsönadásunkkal támogassunk egy olyan cselekedetet, amely minden esetben bűn. Ezért mondhatjuk azt, hogy Isten Igéje szerint vannak olyanok, akik indokoltan vesznek igénybe kölcsönt.

Sőt, a Bibliában arra is találunk tanítást, hogy miként járjunk el, amikor Isten népe közül valaki kölcsönkérésre szorul.

„*Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ad néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt, Hanem örömet nyisd meg a te kezedet neki, és örömet adj kölcsön neki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik.*” (5Móz 15,7-8)

„*Ha pénzt adsz kölcsön az én népemnek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vessetek reá uzsonát.*” (2Móz 22,25)

Az Írásban tehát találunk indokolt eseteket, amikor egyesek kölcsönt vesznek igénybe, beleértve Isten népét is. Persze az a fajta kölcsön amiről a Biblia beszél, nagyon távol áll attól a kölcsönzési módtól, amit napjaink embere – beleértve a keresztyének nagy részét is – oly gyakran vesz igénybe.

Az a kölcsön, amiről a Biblia beszél, olyan emberek számára van, akik igazán rászorulnak, akik igazán létfontosságú dolgokra költenek, és annyira szegények, hogy nem is valószínű, hogy azt valaha is vissza tudják adni. Annak a kölcsönadásnak, amire Jézus szólít fel, olyan lelkülettel kell történnie, hogy mindenáron nem várom vissza a kölcsönt, mert nem is valószínű, hogy az illető személy valaha meg tudja adni. „*És ha csak azoknak adtok kölcsönt, a kiktől remélték, hogy visszakapják-*

tok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.” (Lk 6,34)

A ma igénybevett kölcsönök nagy része már rögtön elbukna ezeken az alapelveken, hisz azok nagy része könnyen nélkülözhető dolgokra fordítódik, amit esetleg meg lehetne venni kölcsön igénybevétele nélkül, vagy amivel kapcsolatosan még nyugodtan lehetne várni. Sokan csak azért vesznek igénybe kölcsönt, mert mindenki ezt teszi a mai társadalomban, és nem azért, mert egy igazán fontos dologról van szó.

A visszafizetést nem váró kölcsönzés azonban nem csak egy újszövetségi gondolat. Az ószövetségben is a kölcsön elengedése egy jól ismert dolog volt (5Móz 15,2; 5Móz 15,7-9). Amikor Isten népe lelkileg jól állt, akkor a szegénynek adott kölcsönre úgy is tekintettek, mint amit nem kell visszakérni. (Neh 5,10-12) Ha pedig olyan kölcsönről van szó, amit esetleg nem is kérünk vissza, akkor gondolhatjuk, hogy ez nem az aránylag jómódú személyeknek adódott kölcsön, akik luxuscikkekre költik azt.

Azt is jó szem előtt tartani, hogy Isten Igéje a kölcsön adásra elég sok helyen felszólít (Zsolt 37,26; Zsolt 112,5; Zsolt 112,5; Mt 5,42; 5Móz 15,7-8), de az igénybevételét, ha nem is tiltja, sehol nem is szorgalmazza. Ha Isten jótetszését keressük mindenek fölött, akkor sokkal inkább abban kellene fáradozunk, hogy kinek adhatunk kölcsön, úgy hogy esetleg vissza sem várjuk. Az Igében a kölcsön igénybevétele semmiképpen nem egy olyan kézenfekvő megoldás, mint napjainkban.

Amellett azonban, ha valaki tényleg rászorul a kölcsönre, vagy valóban valami létfontosságú dologról van szó, még mindig szem előtt kell tartania más szempontokat is. Miért engedte meg Isten azt, hogy ilyen nyomorult helyzetbe jussak? Anyagi jellegű nyomorúságot és megpróbáltatást szülhetnek a szándékosan és tudatosan megtört bűneink is. Sok példát láthatunk erre Isten Igéjében. Isten népe sok esetben megtúrta a bűnt az életében, és Isten hosszútűrése, folyamatos figyelmeztetése ellenére sem volt hajlandó elhagyni azt. Isten hosszútűrésének lejártával, a próféták hiábavaló figyelmeztetését követően, Isten sok esetben anyagi jellegű nyomorúsággal hívogatta az ő

népét megtérésre. **Ha vannak szándékosan és tudatosan megtúrt bűneink, ha mellőzzük Isten megtérésre hívó szavát, akkor ne csodálkozzunk az anyagi jellegű megpróbáltatások jelenlétén.** Természetesen, hitel igénybevételével még ekkor is bármit megvehetünk, de később a hurok még szorosabban fog szorulni a nyakunk körül, és Isten megtérésre való felhívása még fájdalmasabb lesz.

Van olyan bibliai rész, ahol a kölcsönkérés annak a jele, hogy valami nincs rendben Isten népének életében. Isten a Tőle elfordult népét többek közt azzal a büntetéssel sújtja, hogy kénytelen lesz kölcsön kérni, és mindenek tetejében a pogányoktól. (5Móz 28,44)

Isten áldásának egyik jele pedig az, hogy népe nem szorul kölcsön igénybevételére. (5Móz 15,6; 5Móz 28,12) Amikor Isten áldása van valakin, akkor Isten vagy kirendeli kölcsön nélkül a szükségletet, vagy a várakozással épp tanítja valamire az ő gyermekét. Mire akar Isten tanítani a jelenlegi anyagi megszorultsággal? – tehetjük fel a kérdést. Nagyon sok keresztyén ma erre nem is gondol, hanem azonnal rohan a pénzügyintézetekhez kölcsönért, hogy megvegye, amit szeme szája megkíván. Pedig a várakozás Isten Igéje szerint nem rossz dolog. „*Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.*” (JerSir 3,26)

Természetesen azok a kölcsönök, amelyekről a Biblia beszél, azok emberektől kért kölcsönök voltak. Jobb esetben keresztyén testvértől, vagy nagyon átkos helyzetben a pogánytól. A mai kölcsönök döntő többsége nem keresztyén testvérektől származik, hanem pénzügyintézetektől. Ezt első látásra sokkal könnyebb igénybe venni, de hosszú távon sokkal becsapósabb is lehet. Ha egy keresztyén testvértől kell kérnem, akkor többször is meggondolom, hogy indokolt-e a kérés. Talán, még büszkeségem is átgondolatja velem, hogy tényleg szükséges-e kérnem. Egy pénzügyintézmény maga ajánlja a kölcsönt, szinte utánunk dobja, mert ő többek közt ebből él. Viszont egy pénzügyintézettől könnyebb hitelt kapni, ha a jelenlegi anyagi helyzetünk alapján hitelképesnek ítélnék, de később nem számíthatunk arra az irgalomra, amelyre akkor számíthatnánk, ha egy keresztyén testvértől kérnénk kölcsön valós megszorultság esetén. A pénzügyintézményeknek már kialakult rendszerük van, szigorúan lefektetett szabályokkal, és a személytelenség visszaüt abban az irgalmatlanságban, amellyel

akkor találjuk szemben magunkat, ha esetleg képtelenek vagyunk törleszteni a kölcsönt.

Hit vagy hitel? – tettük fel a kérdést a címben, és ha nem is mindig, de bizony sok esetben tényleg csak az egyiket lehet választani a kettő közül. A hiteleket igénybe vevő keresztyének szeretik magukat azzal ámitgatni, hogy ez a cselekedetük egy hitben megtett lépés, és ezért Isten meg fogja őket áldani. Majd az Úr gondoskodik arról, hogy a hitelt vissza tudjuk fizetni, mert mi hitből tettük meg a kölcsön igénybevételét. És lehet, hogy az Úr tényleg gondoskodik a visszafizetésről, de az is lehet, hogy nem. **Isten ugyanis soha, sehol nem adott olyan ígéretet az Ő népének, hogy a kölcsön visszaadásához szükséges anyagiakat ki fogja rendelni.**

Hitben járni azt jelenti, hogy Isten ígéreteire alapozok, hittel várom azok beteljesedését. Félelmetes példát olvastam egy egyháztörténeti könyvből arról, hogy egy hitvalló gyülekezet, hogyan tapasztalta meg saját kárán a fentieket. A gyülekezeti ház vásárlás és felújítás egy részének fedezésére hitelt vettek igénybe, azzal a reménnyel, hogy majd Isten gondoskodik a visszafizetéséről. De Isten soha ilyet nem ígért, és jelen esetben az Ő útjai mások voltak, mint népének tervei. A kölcsön visszaadásához szükséges összeg pedig nem gyűlt össze úgy, ahogy remélték. A helyzet súlyosságát tovább fokozta egy gazdasági válság, amely épp abban

az időszakban kezdett el tombolni. Egy idő után már a kamatokat is alig győzték fizetni és a gyülekezet tagjai is eladósodtak annak érdekében, hogy a gyülekezeti házat el ne árverezzék. Végül, tizenkét évi heves küzdelem után kénytelenek voltak eladni a gyülekezeti házat, és csak az így befolyt összegből tudták megtéríteni a kölcsönt. Habár ebben az időszakban Isten adott megtérítést is a gyülekezetbe, a közhangulatot mégis a kölcsön nyomasztó jelenléte határozta meg leginkább, és a hosszas küzdelem után végül is elveszítették azt, amiért annyit harcoltak.

Mennyivel inkább megtörténhet egy ehhez hasonló esemény Isten gyermekei-

vel, amikor luxuscikkre, szórakoztató elektronikára, nyaralásra vagy autóra vesznek fel hitelt?

A hitelekkel kapcsolatosan, mivel nincs isteni ígéret a visszafizetésre, inkább a jakabi feltétel alkalmazandó. *„Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni.”* (Jak 4,15) Vagy figyeljünk Ézsaiás 55,8-ra: *„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útjaitok az én útjaim, így szól az Úr!”* Honnan tudom, hogy Isten útjai meg fognak egyezni az én kölcsöntörlesztési terveimmel? Honnan tudom, hogy az elkövetkezendő években Isten nem a hollókat fogja-e felhasználni, hogy gondoskodjon rólam, mint ahogy ezt Illéssel tette? Honnan tudom, hogy a megígért ételt, italt és ruházatot úgy rendel ki, hogy lesz rá pénzem amivel megvegyem, és még marad arra is, hogy a részleteket törlesszem? Isten ugyanis azt ígérte az Ó népének, hogy gondoskodik az alapvető szükségletekről (Mt 6,25-34; Zsid 13,5; 1Tim 6,8), de hogy többet kirendel-e vagy nem, az az Ó kegyelmén, és örökkévaló tervén múlik. **Ha csak ételünk, italunk és ruházatunk van, akkor is elégedetteknek kellene lennünk! Akinek azonban kölcsönből fakadó elkötelezettségei vannak, az elég nehezen tud majd elégedett lenni, ha Isten csak ételre, italra és ruházatra rendel ki a javakat, de a részlet törlesztése már nem fér bele a „keretbe”.**

Mivel tehát nincs szilárd ígéretünk arra, hogy a kölcsönt biztosan vissza tudjuk fizetni, ezért nagyon meg kell fontolni, hogy egyáltalán igénybe vesszük-e, ha pedig igen, akkor mire alapozzuk ezt a lépést. **A gond nem azokkal a kölcsönökkel van, amelyekre van fedezetem, csak épp pillanatnyilag nem**

vehetem azt igénybe valami okból kifolyólag. Például elutazom valahova, és ott lehetőségem lenne megvenni valamit, amire szükségem van, amire otthon van is pénzem, csak nem hoztam magammal elegendőt. Ha ilyen esetben kölcsön kérek, és hazamenetelem után visszaadom, az nem igazán tartozik azon kölcsönkérések közé, amivel túl sokat kellene foglalkoznunk. Az ilyen kölcsönnek a fedezete létezik, és belátható időn belül igénybe is vehető.

A legtöbb kölcsön azonban nem arról szól, hogy van fedezet a visszaadására, hisz akkor általában nem kellene kérni. A legtöbb kölcsön arról szól, hogy most nincs, de remélhetőleg majd lesz miből visszaadnom.

A legtöbb ember a pillanatnyi anyagi helyzetére alapozza azt, hogy vehet kölcsönt igénybe vagy sem. Ennek alapján bírálják el a hitelképességet a pénzintézetek is. A mostani bevételünk alapján könnyedén megengedhetünk havonta egy ekkora részletet, ezért belevágunk. Ennek kapcsán automatikusan feltételezik, hogy a hitel idejére legalább ekkora bevételük lesz mindig, vagy talán még nagyobb. De honnan tudhatjuk, hogy esetleg nem veszítjük-e el a munkahelyünket? Honnan tudjuk, hogy betegség, vagy más hirtelen felmerülő fontos kiadás nem fogja-e elvonni az anyagi javainkat? Nagyon sok keresztyén, amikor hitelt vesz igénybe, teljesen figyelmen kívül hagyja a jakabi rendelkezéseket (Jak 4,13-16). Kölcsönt veszünk fel, és így meg úgy fogjuk visszafizetni. Fog ez menni, meg sem érezzük, és megvesszük! Ha Isten is úgy akarja és élünk, akkor visszafizetjük. De mi lesz akkor, ha Isten nem akarja úgy, de mégis élünk? Mit fogunk tenni, ha az anyagi helyzetünk nem fogja lehetővé tenni a kölcsön fize-

tését? Mi szolgáltatja a garanciát, a zálogot a kölcsönre?

Veszek egy autót, és ezzel elzálogosítom a házamat? **Óriási megfontolatlanság kockáztatni a családunk feje fölötti hajlékot, egy olyan dologért, ami nélkül esetleg meglennénk vagy amivel kapcsolatosan még várhatnánk.**

Nagyon sok kölcsönre nem az a tárgy a garancia, amire a kölcsönt felvettük, hanem még valamit kockáztatunk, amivel már rendelkezünk. Nagyon sok részletre vásárolt tárgy már a megvásárlást követő hónapban nem ér annyit, hogy a hitelre az szolgáltatssa a garanciát. Sok termék már nem is működőképes, mire lejár a hitel visszafizetése. Ha pedig az a tárgy nem lehet garancia, amiért a kölcsönt igénybe vettük, akkor más valamit kockáztatunk. Kérdés, hogy mit, és indokolt-e?

Egész más a helyzet, ha a kölcsönre az a tárgy jelenti a garanciát, amire a hitelt igénybe vettük, de ez csak olyan dolgokra igaz, amelyek értéke tartós. Például egy ingatlan, amely sokkal jobban tartja az értékét, mint bármi más, ami beszerzésére kölcsönt szoktak igénybe venni. Ha tudom fizetni a hitel részleteket, akkor húsz év múlva enyém a ház. Ha meg nem tudom, akkor elveszítem azt, ami tulajdonképpen soha nem volt az enyém. A házat, na meg a pénzt, amit időközben részletként kifizettem.

Ha azonban nincs lakásom, és amúgy is albérletre költök rendszeresen egy összeget, akkor fizethetek annál az összegnél valamivel többet, de azt a lakás ára törlesztéseként teszem. Ha nem tudom végig fizetni a szerződésbeli időt, akkor esetleg elveszítem a pénzt, amit albérlet igénybevételeivel mindenképpen elveszítettem volna, de más dolgokat nem kockáztattam.

A fentieknél sokkal több bibliai alapelvet mellőznek azok, akik emberi kezességet vesznek igénybe. Az emberi kezesség igénybevétele vagy kezesség vállalása másokért, minden esetben Isten Igéjével ellentétes dolog. Ez egyértelmű a következő ígerészekből: Péld 6,1-5; Péld 11,15; Péld 17,18; Péld 22,26. Ha egy kölcsön csak egy másik személy kezességével vehető igénybe, akkor egy keresztyén számára egyértelmű esetről van szó.

Más szempontból nézve egy kölcsön igénybevétele olyan elkötelezettségeket is hordoz magával, amely, sok tekintetben nem várt módon megköthet egy keresztyént. Például hogyan

áll ki a munkahelyén egy keresztyén ember az erkölcselenség ellen, akár a munkahelye elvesztése árán is, ha a feje fölött egy húszéves lejáratú kölcsön függ? Tudhatunk olyan esetekről, amikor valakit elbocsátottak a munkahelyéről, azért mert erkölcsileg nem értett egyet azzal, ami ott történt: pl. lopni, hazudni kellett volna a munka végzése kapcsán. **De ha épp egy hosszú távú kölcsön fizetésére kötelezte el magát valaki, és veszélybe kerül a feje fölötti hajlék, akkor is olyan könnyen vállalja azt, hogy inkább Istennek engedelmeskedjen, még igen komoly veszteségek árán is?** Zsarolható lesz az ember, ha nem dolgozik vasárnap, ha nem vesz részt erkölcstelen dolgokban, mert akkor elveszíti a munkahelyét, és mi lesz így a kölcsönrel, meg a záloggal? A kölcsön megkötöz, megkeserít, félelmekkel tölthet el, míg az Istentől való függőség békességet és szabadságot ad.

„Szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.” (Péld 22,7) Így figyelmeztet Írás, és mégis sokan az Istentől való függést könnyedén felcserélik a pogányoktól való függésre. Ha kölcsönt veszünk igénybe, akkor a legtöbb esetben nem kell sokat várni arra, hogy az óhajtott tárgy a tulajdonunkba kerüljön. Nem kell előre hónapokat, esetleg éveket imádkozni valamiért. Nem kell hitben járni, vagy azt mondani: „Ha az Úr akarja meglesz, ha pedig nem, akkor is legyen meg az Ő akarata.” Bizony hosszú távon keserű gyümölcssei vannak annak, ami oly egyszerűnek ígérkezett. Megromolhatnak emberi kapcsolatok is, és a kölcsönző személy az út túlsó oldalára is átmegy, csak ne kelljen

találkoznia azzal, akinek tartozik. Sokan elveszítik a zálogként adott javukat, néha még a hajlékot is a fejük fölül, mert valami nem várt esemény miatt nem tudták fizetni a részletet.

A kölcsönökkel kapcsolatos melléfogások legextrémebb változata pedig az, amit az alvilág gyakorol. Verőlegényekkel verik ki egyesekből a kölcsönt, és megfélemlítésképpen az embernek felgyűjtják az autóját vagy a házát.

Ennél sokkal békésebb az Isten által ajánlott módszer: „Jó várni és megadás-sal lenni az Úr szabadításáig.” (JerSír 3,26) Jobb Istentől függni, mint a bűneset által megromlott emberektől. A kölcsön nagy perspektívákat ígér, de aztán megkötöz, félelmekkel tölt el, uralma alá hajt.

Ha havonta mellőzni tudom a részlet összegét, akkor tegyem azt félre egy „pénzes malacba” vagy nyissak takarékbetétet. Legalább növekedek az önfegyelmemben, mivel ott lesz a pénz, és mégsem költöm el másra. Amikor meglesz a kívánt összeg, akkorra egy sokkal jobb terméket tudok venni ugyanazért a pénzért. Elég ha csak az időközbeli technikai fejlődésre gondolunk. **A várakozás Isten Igéje szerint nem rossz dolog, még ha a mai társadalom nem is így gondolja.**

A mai társadalom kölcsönzési dömpingjének a mozgató rugója a telhetetlenség, a végtelenségig menő elégedetlenség és a folytonos versengés másokkal. Ha mindenáron e világi gyarapodást és az e világgal való haladást akarjuk, akkor nagyon sokszor meg fog kísérteni az, hogy kölcsön igénybevételével tartsuk a lépést a világgal.

Ha mindennek előtt Isten országát keressük és az Ő igazságát, akkor sok más szükséges dolog is meg fog adatni nekünk, az Isten előtt kedvesnek talált időben és módon. Ha mennyei gyarapodást akarunk, akkor mindenképpen annak a lehetőségét kell keresnünk, hogy kinek, mit adhatunk kölcsön (esetleg oly módon téve, hogy nem várunk visszafizetést).

Ha pedig tényleg szorultságban vagyunk és valóban indokolt, fontos dolgokról van szó, akkor legyünk megfontoltak a kölcsön igénybevételekor, és tartsuk szem előtt a Szentírás által előnkbe adott alapelveket!

A SZÁMLA

A kisfiú kiment a konyhába, ahol édesapja a család befizetett csekkjeit rendezte, édesanyja pedig épp vacsorát főzött. Átnyújtott az apjának egy papírlapot. Az apa kezébe vette azt, és a következőket olvasta:

„Fűnyírás: 100 Ft, a szobám kitakarítása ezen a héten: 80 Ft, jeles félévi bizonyítvány: 300 Ft, bevásárlás anya helyett: 50 Ft, vigyázás az öcsémre, amíg anya bevásárolt: 30 Ft, szemétkihordás: 30 Ft, szemétszedés és gereblyezés a kertben: 100 Ft. Összes tartozás: 690 Ft”.

Lenézett gyermekére, aki várakozva állt előtte, röviden elgondolkodott, majd megfordította a papírlapot, fogott egy tollat, és ezt írta a hátoldalára.

„Imádkoztunk érted, amikor még nem is voltál: ingyen.

Édesanyád 9 hónapig a méhében hordozott, a világra hozott, és a testéből táplált: ingyen.

Éjszakákon át virrasztottunk melletted, és ápoltunk, amikor lázas betegen feküdtél: ingyen.

Melletted álltunk, és segítettünk az iskolai megpróbáltatások idején, amikor nem egyszer megszorítottál bennünket: ingyen.

Tanítást, figyelmet, gondoskodást, enniválót, ruhát, hajlékot, játékot kapsz, és még az orrodát is megtörlöm: ingyen.

Mindent egybevetve édesanyád és én ingyen és bérmentve szeretünk.

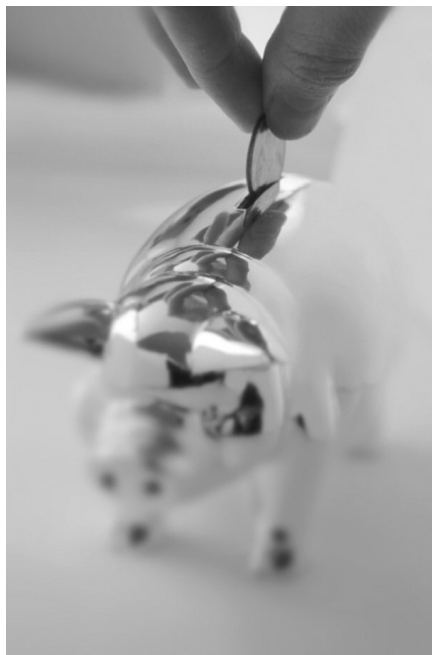
Ha mindezt összeadjuk, a szeretetünk teljes költsége: 0 Ft.”

Amikor a kisfiú elolvasta, amit az apja írt, egy nagy könnycsepp gördült le az arcán, egyenesen a szemébe nézett, majd csendben fogta a tollat, és jókora betűkkel a számlája alá írta: „Fizetve!”

„És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

(Jel 22,17)

(Az E-mail Ministry nyomán. Fordította és átdolgozta Tihanyi Pál.)

ÚTJAIT, URAM, ISMERTESD MEG VELEM, ÖSVÉNYEIDRE TANÍTS MEG ENGEM

(Zsolt 25,4)

1969-ben születtem, így gyermek- és ifjúságéveim a „puha diktatúra” idejére estek. Anyukám hívő katolikus, vallását azonban nem gyakorolhatta, mert apukám párttag volt egy kisvárosban. Gyermekkoromból mégis tisztán emlékszem a rövid esti imádságokra anyukámmal és a testvéremmel, és arra, hogy ünnepeken egy másik városban élő nagyszüleinknél mindig elmentünk templomba. Ezeknek is köszönhetően, Isten léte számomra soha nem volt kérdés, bár komolyan egyáltalán nem foglalkoztam vele tizenhat éves koromig. Akkor elkezdett foglalkoztatni a halál utáni élet gondolata, az élet értelme és a világ eredete. Pár barátnőmmel együtt kezdtünk katolikus hittanórákra járni és olvasni a Bibliát. A Zsoltárokkal és az Újszövetséggel kezdtem, amelyek mélyen megérintettek. Ettől fogva rendszeresen imádkoztam, és misére jártam.

Közben barátnőim adventistákkal ismerkedtek meg, akikhez engem is elhívtak. Itt szembesültem először azzal, hogy a katolikus egyház mennyire eltávolodott a Biblia tanításaitól. Azonban akkor még a személyes kötődések és a megszokás túl erősek voltak ahhoz, hogy elhagyjam a katolikus egyházat. Évekig éltem így, ketős tudattal, és hosszú ideig nem tudtam ezt az egyházat otthagyni. Isten kegyel-

méből a Biblia számomra olyan megkérdőjelezhetetlen mércét és forrást jelentett, amiből a hitünknek mindig meríteni kell, és ami megszabja, miben szabad hinned és miben nem.

Egyetemi éveim alatt tovább gyakoroltam a katolikus vallást. Hitéletemre a bizonytalanság és az érzelmi megalapozottság volt jellemző. Ha valaki azt kérdezte volna, kiben is hiszek valójában, nem tudtam volna egyértelműen válaszolni. Hol közel éreztem magam Istenhez (egy-egy lelkigyakorlat vagy zarándoklat után), hol távol. Tudtam, hogy ez nem helyes, és vágytam is többre. Biblikus hitre és Isten állandó közelségére.

Mivel egy katolikus gimnáziumban kezdtem el dolgozni, az iskolai alkalmakon eljártam misére, de azokon kívül, magamtól nem. Eltávolodtam Istentől. Egy év munkaviszony után, Isten csodálatos vezetése folytán kikerültem fél évre egy keresztyén angol nyelviskolába, ahol szembesültem azzal, hogy a keresztyén hit nem olyan szövevényes és bonyolult, amint azt a katolikus egyházban tapasztaltam. Rendszeresen jártam egy kis keresztyén gyülekezetbe, ahol minden vasárnap úgy jöttem ki az istentiszteletről, hogy lelki táplálékot kaptam. Ezek után itthon még inkább nem találtam a helyem a katolikus egy-

házban, de a barátok és a munkahelyem odakötöttek. Közben férjhez mentem egy református fiúhoz, aki egyáltalán nem szeretett járni katolikus szertartásokra. Az első fiunk pár hónapos volt, amikor férjem „véletlenül” találkozott egy északír misszionáriussal, akivel régóta ismerték egymást. Steven akkor már a Presbiteriánus egyház istentiszteleire járt, ahova minket is elhívtott.

Ennek már hét éve, és azóta hitéletem szilárd mederbe terelődött. Fontos pont volt, amikor megértettem, hogy Isten dicsősége mindennél és mindenkinél előbbre való. Hitem biblikus tanításokon nyugszik. Bár mindennapos harcot folytatok a rendszeres bibliaolvasás és imádság gyakorlásáért, mégis tudom, hol a helyem a világban, hogy életemet Kinek az akarata szerint kell élnem. Katolikus munkahelyemet úgy tudtam otthagyni, hogy Isten csodálatos módon, könnyen és hamar megáldott egy másikkal.

Minden nap azért imádkozom, hogy úgy tudjak élni, hogy Ő legyen az első az életemben, és minden cselekedetemmel és gondolatommal az Ő dicsőségét szolgáljam.

Szepessy Judit

EGY ÉSZAK-ÍR KERESZTYÉN BIZONYSÁGTÉTELE

Más keresztyénekhez hasonlóan, akiket ismerek, nem tudom hajszálpontosan rögzíteni a megtérésem idejét. Azt tudom, hogy akkoriban tizennyolc éves voltam, és májusban történt. Azonban, csak sokkal később – talán egy évvel –, láttam meg a megtérésem valóságos voltát.

Ezt megelőzően nem voltak keresztyén barátaim, hogy elmagyarázzanak bizonyos dolgokat nekem. Egyszerűen, olvasás által értettem meg a Biblia történetét. Minden akkor kezdődött, amikor az édesanyám arra buzdított, hogy legyen tag abban az Észak-írországi egyházban,

amelynek ők is tagjai voltak. A gyülekezet körülbelül tíz kilométerre volt a saját városomtól. Némiképp közömbös hozzáállással, beleegyeztem. Ez azt jelentette, hogy találkoznom kellett a gyülekezeti lelkészemmel, aki az új úrvacsorázók/egyháztagok számára tartott előkészítő órákat. Miközben erre az alkalomra jártam, meglepődve hallottam mást is. A lelkész ugyanis az úrvacsora jelentőségéről tanított a *Westminsteri Kiskáté* alapján. Soha senki nem említette nekem, hogy szükséges keresztyénnek lenni, mielőtt valaki úrvacsorát vehet. Ekkor azonban, valaki megkérdezte, „kötelező-e, hogy

valaki keresztyén legyen, mielőtt úrvacsorázhat?” A lelkész igennel válaszolt. Ezen meglepődtem, és azon kezdtem gondolkodni, hogy „milyen is egy keresztyén, és keresztyén vagyok-e én egyáltalán?” Nem tudtam, de kényelmetlenül éreztem magam, hogy ilyen bizonytalan lelkiállapotban kell úrvacsoráznom. Vitathatóan, ebben az időben történt megtérésem, vagy legalábbis az akkor kezdődött el bennem a változás.

Arra emlékszem, hogy valamikor az úrvacsoraszertartás előtt, néhány világi barátal voltam, amikor egy evangéliumi traktátust kaptam valakitől. A traktátus a címe

ez volt: „Hol fogod tölteni az örökkévalóságot?” Betettem a zsebembe és később otthon elolvastam. Ahogy olvastam eltöltött az öröm és a félelem. Az öröm azonban erősebb lett, mert ugyan megértettem, hogy a pokolba juthatok bűneim miatt, de az a reménység, hogy örökkévalóságot a mennyországban tölthetem felülmúlhatatlan kiváltsággént és bizonyosággént lebegett előttem. Azt hiszem, hogy ebben az időben, 1982. májusában értettem meg az evangéliumot. A traktátus alapján kaptam meg egy keresztyén szervezet címét, amely több információt is adott arról, hogy hogyan nyerhet valaki örök életet. (A szervezet neve: *Revival Movement and Every Home Crusade / Ébredést minden otthonba/*) Alig vártam, hogy írassak ennek a szervezetnek több információért. Majd a *Pardon for Sin and Assurance of Peace with God (Bűnbocsánat és az Istennel való békeség bizonyossága)* című könyvecskét kaptam tőlük. Ebben a könyvecskében tisztán volt bemutatva az evangélium. Sokszor hallottam olyan emberekről, akik számára nagy harcot jelentett az evangélium elhívése és elfogadása. Velem nem ez volt a helyzet. Könnyek között olvastam el azt a könyvecskét, részben szomorúsággal az életem addig elkövetett bűnei felett bánkodva, másrészt örömmel az Isten csodálatos bűnbocsátó kegyelme láttán. Bevallottam bűneimet Istennek és felsoroltam ezeket Istennek. Az egyik szomorúságom az volt, hogy miként élhettem olyan sok

évet Isten nélkül és tékozolhattam el, az általa adott időmet. Nagy megkönnyebbulést és bizonyosságot éreztem, hogy Isten valóban megbocsátott nekem, és Krisztusban örök életet kaptam.

Ezt követően el szerettem volna mondani az embereknek azt, ami velem történt, de nem tudtam, hogy kinek és hogyan. Arra gondoltam, hogy a szüleim biztos nem értenének meg, és a barátaimtól, pedig azért féltem, hogy majd kigúnyolnak. Így, csendben maradtam egy ideig. De legalább tiszta lelkiismerettel tudtam úrvacsorát venni, és úrvacsorázó taggá lettem ebben az egyházban.

Ettől az kezdve a Biblia étellemmé és italommá vált. Minél többet tanultam az evangéliumról, annál jobban szerettem. A saját tapasztalatom szerint magamról azt láttam, hogy minden, amit a Biblia mond rólam az igaz. Többet mondott rólam, mint azt én korábban sejtettem. Soha sem fordult meg bennem, hogy kétségbe vonjam a Bibliát vagy vitatkozzak annak Istenről, Krisztusról, az üdvtervről, vagy az emberiség bűnösségéről való tanításaival.

Körülbelül egy évig még megőriztem világi barátaimat. Részt vettünk különféle sport tevékenységekben. Néha elmentünk valamilyen világi szórakozó helyre, ahol mindig kellemetlenül éreztem magam. Ők is látták ezt, és így elbeszgettünk az élet céljáról és arról, hogy mit is keresünk azon a szórakozó helyen, ahol vagyunk. Kezdték sejteni, hogy vala-

mi történt velem. Az egyikük végül megkérdezte, hogy nem lettem-e keresztyéné. Nem tudtam, hogy miként válaszoljak. Mivel világi barátaim voltak és világi helyekre jártam, elkezdtem megkérdőjelezni hitem valóságát. De Isten szeretetének kötelei egyre inkább Hozzá vittek, és Ő elvette a világ szeretetét szívemből. Ekkortájt találtam nyári munkát egy gyümölcsgyárban, ahol keresztyénnel találkoztam. Ők hívtak meg egy „barátság hétvégére”, egy evangéliumi gyülekezethez a saját Ballyclare nevű városomban. A vendég evangélista, John Blanchard, tartott előadásokat azon a hétvégén. Csodálatos ellentéte volt ez a világi „barátim” társaságának. A konferencia felkeltette érdeklődésemet a prédikáció hallgatására. Így rendszeresen látogatni kezdtem az esti istentiszteleteket abban a gyülekezetben, ahol a „barátság hétvégén” részt vettem. Az igehirdető nagyon jól prédikált, és egyre többet tudtam meg a keresztyénségről. Bizonyosságot nyertem arról is, hogy keresztyén vagyok.

Ettől az időtől kezdve a világi barátaimmal való találkozás egyre ritkább lett, és végül megszakadt velük a kapcsolat. Talán pár évig látogattam rendszeresen a délelőtti istentiszteleteket saját egyházamban, de mivel ott nem volt esti istentisztelet, így azokra az evangéliumi gyülekezetbe mentem a saját városomban. Néhány kitűnő keresztyén ugyan volt abban a népegyházban, ahova tartoztam, de egyre jobban megértettem, hogy komoly hiányosságok voltak Isten Igéjének a prédikálásában. Az evangélium világos határvonalait nem lehetett észlelni. Ritka volt, ha volt egyáltalán bármiféle említés a bűnről, Krisztus halálának a jelentőségéről, vagy az Ő feltámadásáról Isten üdvtervében. Soha nem hallottam ott Kálvinról sem a kálvinizmusról. Mindezek a hiányosságok elszomorítottak. Az evangéliumi egyházban, mindezekről a dolgokról hallhattam és egyre jobban megszerettem mindezt. Ennek hatására végül kiléptem egyházamból, és taggá lettem az evangéliumi egyházban, a 80-as évek közepe táján.

Ez utóbbi helyen, találkoztam barátokkal, akikkel egy nagyon meghitt és erős kötelék kapcsolt össze. Együtt látogattuk a bibliórákat, és vezettük az ifjúsági órákat. Gyakran beszéltünk a kálvinizmusról. Ez a kötelék, több mint húsz év múlva is még mindig olyan erős, mint akkor volt, bár most több ezer mérföld választ el bennünket.

Isten gondviselésében az 1980-as évek egy fontos időszakát jelentették az angol nyelvű reformátori keresztyén irodalom kiadásának. Észak-Írországban sok keresztyén könyvesbolt van. Némelyik csak, vagy főleg reformátori irodalmat tart raktáron. Az 80-as években kezdtem kívánni és olvasni ezt az irodalmat. Úgy tűnik, hogy azokban a napokban sokkal több szabad időm volt olvasgatni. Mindig is csodálkoztam azon, hogy egy keresztyén miként töltheti az idejét nem keresztyén regények olvasásával, amikor olyan sok jó keresztyén könyvet lehet olvasni.

Túl sok időt venne igénybe, és eltérnék a személyes bizonyágtételemtől, ha megmagyaráznék mindent, ami velem történt a Krisztushoz való megtérésem óta. Röviden, tehát én és barátaim az írországi Református Presbiteriánus Egyház tagjaivá lettünk 1980-os években, ahova azóta is tartozunk. Némelyek barátaim közül most presbiterek és diakónusok. Én teológiai képzésben vettem részt az egyházam Teológiai Intézetében. 1996-ban Magyarországra jöttem, hogy misszióiban munkát végezzenek.

Valószínűleg, a legtanulságosabb dolog számomra ezen évek alatt az volt, hogy ha Isten kegyelme nem tart fenn, akkor már rég elpártoltam volna Krisztustól. A személyes tapasztalatom az, hogy nincsen menekülés az Ördög elől. Azt láttam, hogy közelünkben volt Észak-Írországban is, és még mindig nincs távol tőlünk itt Magyarországon sem. A harc a bűnnel, egy folyamatos harc. Nagyon örülök annak, amit Pál magáról a Róm 7,15-25-ben ír. Sokszor vigasztalás nekem is, mert éveim során keresztyénként pontosan ez az én tapasztalatom is. Ahelyett, hogy azt a jót tenném amit szeretek inkább a gonoszt teszem! Sokszor szégyellem magam emiatt. A missziói munkások sincsenek felmentve a kísértések alól. Sőt, gyakran ők a Sátán a támadásainak kedvenc célpontjai. Hálás vagyok Istennek az Ő kegyelméért, hogy Ő fenntartott, és így nem buktam el végleg. Láttam már „jó” embereket, nagy hírű evangéliumi keresztyéneket, akik nagyon mélyre süllyedtek. Hadd legyen az ő elesésük is figyelmeztetés számomra, hogy meneküljek minden fajta önbizalomtól. Pál is így figyelmeztet: „Azért, a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” (1Kor 10,12)

Néha csodálkozom azon, hogy a gyengeségeim és bűneimnek ellenére, Isten annyira kegyelmes hozzám. Az egyik kedvenc versem a Bibliában az 1Jn 1,9: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy meg-

bocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Sokféleképpen bizonyította már Isten az Ő jóságát felém. Adott egy drága feleséget és három gyereket, akik szövetségének tagjai. Lehetőségeket adott arra, hogy Neki szolgáljak itt Magyarországon. Ellátott imádkozó emberek hadseregével az otthoni egyházamban, akik nemcsak imádságaik, hanem gyakorlati támogatásuk által is erősítettek és bátorítottak az Úrnak való szolgálatra. De ugyanígy hálás vagyok azokért is, akik itt Magyarországon is imádkoznak értem. Isten, hasonló gondolkodású itteni testvérekkel ajándékozott meg Krisztusban. Több gyümölcsöt szeretnék látni munkám során, de Isten így is adott néhány gyümölcsöt, amelyekért nagyon hálás vagyok. Sok meg nem érdemelt áldást árasztott rám az Úr, hogy a zsoltórossal mondhassam: „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme.” (Zsolt 136,1)

Köszönöm továbbra is az olvasók imádságait, és kérem ezt, úgy amint Pál apostol is tette az Ef 6,18-19-ban:

„Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért. Én érettem is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitáskor, hogy bátor-sággal ismertessem meg az evangélium titkát.”

Steven Robinson

HATALMAS ISTEN

A kislány az istentiszteletről hazafelé menet odafordult édesanyjához, és ezt mondta:

- Anyuka, nem értem, amit ma a lelkész bácsi mondott.

- Nocsak, mit nem értesz, kislányom? - kérdezte az anya.

- Hát, egyszer azt mondta, hogy Isten nagyobb, mint mi vagyunk. Igaz ez?

- Igen, igaz - felelte az anya.

- Meg azt is mondta, hogy Isten az Ő Szentlelke által az övéiben is jelen van, és munkálkodik.

- Igen, kislányom, így van - jött a válasz.

- No, de - mondta a kislány - ha Isten nagyobb nálunk, és bennünk van, akkor nem kellene látszódnia?

„Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

(Mt 5,16)

„Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.”

(2Kor 6,16)

(Az E-mail Ministry nyomán. Fordította és átdolgozta Tihanyi Pál.)

KICSODA KRISZTUS FÖLDI HELYTARTÓJA?

Mielőtt Richard Bennett, egykori pap írását elolvasnánk a pápaválasztás témája kapcsán, ismerkedjünk meg rövid élettörténetével.

Egy nyolc tagú ír, római katolikus családban született, ahol megszokott volt, hogy esténként az egész család a nappaliban térdelt és rózsafüzért imádkozott. A vasárnapi misét csak súlyos betegség esetén mulasztották el. Általános és középiskolába a belvederi jezsuita iskolába járt, és már tíz éves kora előtt fel tudott sorolni öt érvet Isten létezésére, illetve arra, hogy miért a pápa az egyetlen igaz egyház feje. Tizennégy éves korában elhívást érzett a misszionáriusi szolgálatra.

1956-ban belépett a Dominikánus Rendbe és ott nyolc évet töltött el szerzetesként. Tanulmányozta az egyház hagyományait, a filozófiát, és egy keveset a Bibliát is. Sok-sok önsanyargatás, valamint a törvény, a dominikánus szabályok és hagyományok betartása által igyekezett elnyerni a maga és mások üdvösségét.

1963-ban, 25 évesen, római katolikus pappá szentelték. Ekkor Rómába ment, hogy befejezze tanulmányait, ahol – saját elmondása szerint – megdöbbenett, s nagyon elgondolkodtatta a külső pompa és a belső üresség, amit tapasztalt. Majd 1964-ben megkapta azt a lehetőséget, hogy misszionáriusként Trinidadba, az Antillákra utazzon. Ott hét éven át sikeres pap volt, minden kötelezettségét jól végezte, és sok embert gyűjtött a misére. Közben súlyos balesetet szenvedett, ami által Isten különös módon kezdte őt formálni, legfőképpen a gépies, formális imádságok elhagyásával a személyes imádságban, valamint Isten Igéjének megismerésében növekedett. Felfedezte, hogy a Biblia Isten szava, tökéletes, tévedés nélküli és valójában megbízható. Az Istenhez vezető igaz utat keresvén ebben az időben a Fil 3,10 szavaival kiáltott az Úrhoz: „*hogy megismerjem Őt és feltámadása erejét...*”

A Szentírásból megértette, hogy papi közbenjárói szerepe ellentétes a Biblia tanításával („*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus*” 1Tim 2,5). De sokat vívódott azon, hogy kinek az autoritását fogadja el, a Szentírásét vagy a Pápiát. Vajon ki élete Ura – Jézus Krisztus az Ő Igéje által, vagy a Katolikus Egyház? Papi tisztségével kapcsolatban például azzal bízta magát, hogy végső soron ez az, amit

a világ legnagyobb egyháza tanít, tehát ki ő, hogy ezt megkérdőjelezze. Mégis, belsőjében komoly harc dúlt. Kezdte megérteni, hogy Mária és a szentek imádása valójában bűn. Habár hajlandó volt megtagadni Mária és a szentek közbenjárói szerepét, a papi hivatást azonban képtelen volt megtagadni, hiszen erre tette fel az egész életét. Gyermekkorától mélyen beléplántálódott az, hogy a Katolikus Egyház a legfőbb tekintély hitbeli és erkölcsi kérdésekben.

1985. októberében Isten kegyelme legyőzte kétségeit, és Richard Bennett élete fordulóponthoz érkezett. Egy könyvet olvasott, amely az Egyház bibliai jelentését magyarázta: az egyház, mint „*a hívők közössége*.” Ez alapján ráébredt, hogy az Újszövetségben semmilyen utalás nincs hierarchiára, a laikusok fölött uralkodó klérus fogalma ismeretlen. Inkább, ahogyan az Úr maga mondta „*... egy a ti mesterek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok*.” (Mt 23,8) Az egyház valódi bibliai jelentésének a megértése szabadabbá tette arra, hogy elhagyja a Római Katolikus Egyház legfelsőbb tekintélyét és egyedül Jézus Krisztusnak, mint Úrnak rendelje alá magát, és csak Neki engedelmességen. A Szentírás alapján Isten világossá tette számára, hogy Krisztus munkája befejeződött, s hogy a megváltás teljes és személyes. Felismerte, hogy korábban a bűnért való vezeklésről prédikált, az emberi szenvedésről, a vallásos tettekéről, de ez a megváltás emberi útja volt, és nem a kegyelem evangéliuma. Isten kegyelméből felismerhette, hogy sem a cselekedetek, sem a katolikus egyház nem tudnak üdvözíteni. „*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék*.” (Ef 2,8-9)

1985. novemberében kilépett a Római Katolikus Egyházból, elhagyta Trinidadot, majd az Úr meghallgatta imáját, s bár pénze, ruhája nem volt, eljutott Kanadába, majd az Egyesült Államokba. Egy keresztyén házaspárnál kapott szállást, akiktől mind fizikailag, mind lelkiileg sok segítséget kapott. Az Úr hamarosan megajándékozta feleséggel is, egy hitben újjászületett, intelligens asszonnyal, és 1988. szeptemberében Ázsiába mentek misszionáriusként. Jelenleg evangélistaként működik az USA északnyugati részén.

Vallomása rámutat arra, hogy milyen nehéz volt neki katolikusként feladni az egyházi hagyományokat, de az Úr Igéje ezt kívánta tőle, és megtette. A Katolikus Egyházat jellemző vallásos formák nagyon megnehezítik egy katolikus ember számára azt, hogy megértse, hol is van az igazi probléma. Mindenkinél el kell döntenie, hogy milyen autoritás által ismeri meg az igazságot. Róma azt állítja, hogy az igazság egyedül csak az ő tekintélye által ismerhető meg. A 212. Kánon 1. fejezetében ezt olvashatjuk: „*A keresztyén engedelmesség arra kötelezi a keresztyéneket, hogy saját felelősségük tudatában, hűségesen kövessék azt, amit a szentséges pásztorok, mint Krisztus képviselői kijelentenek a hit tanítóiként, vagy eldöntenek az egyház vezetőiként*.” (II. Vatikáni Zsinat Kánon törvénykönyve, amit II. János-Pál pápa hagyott jóvá, 1983) Mégis, a Biblia szerint maga Isten Igéje az a tekintély, amely által az igazság megismerhető. Az emberi hagyományok készítették a reformátorokat, hogy kijelentsék: „*egyedül a Biblia, egyedül a hit, egyedül a kegyelem, egyedül Krisztusban, és egyedül Istené a dicsőség*.”

Tihanyiné Nagy Enikő

AZ ÚJ PÁPA VÁLASZTÁSA KAPCSÁN FELVETŐDŐ KÉRDÉS: KICSODA KRISZTUS FÖLDI HELYTARTÓJA?

Az Úr Jézus Krisztus rábízta a lelkeket a Szentlélek isteni személyére, hogy Ő őrizze és vigyázza őket. A Szentháromság harmadik személyét illetően, akinek a feladata az Úr Jézus helyettesítése, az Úr ezt ígéri: „és az [a Szentlélek], mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16,8) A Szentlélek megfedd bűn tekintetében, mivel a bűnöst elveszett állapotának felismerésére készíti, és meggyőzi arról, hogy szüksége van Krisztus igazságára. Ő az, aki a bűneiben halott lelket életre kelti. A kegyelem ezen csodálatos voltáról beszél a Szentírás: „...az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból.” (Ef 1,19-20) Krisztus földi helytartójának hatalma, annak felsége, nagysága és leírhatatlan volta láttán a hívő félelemmel és tisztelettel áll meg az Ő isteni személye előtt. Ha bárki emberi lény igényt támasztana Krisztus földi helytartójának pozíciójára, a fentieket figyelembe véve, az teljes mértékben abszurdnak és istenkáromlóknak tűnne.

Az utóbbi időben a világ figyelmébe annak az embernek a pozíciójára összpontosít, aki Krisztus helyét szándékozik átvenni, hiszen a római katolikus bíborosok a pápaválasztás során kiválasztják ezen egyházi hivatal várományosát. A

Vatikán hivatalosan tanítja, hogy Krisztus helyettese a Pápa. Az erre vonatkozó hivatalos nyilatkozat így szól:

„A Pápa, Róma püspöke és Péter Apostol utóda, mind a püspökök és mind az egész hívők közössége egységének örököse, látható forrása és alapja. Róma főpapijának van a legfőbb, általános és teljes hatalma az egész egyházban, mivel ő egyben Krisztus helyettese, az egész egyház pásztora, amely hatalmat mindig gyakorolhatja.”¹

Mivel a világ nagy érdeklődéssel várta Krisztus földi helytartói pozíciójának következő várományosát, tisztán kell látnunk a Krisztus igaz helyettesére vonatkozó bibliai parancsot és azt is, hogy mi annak a következménye, ha egy ember kísérli meg betölteni ezt az isteni pozíciót.

Krisztus igaz helytartója

Krisztus megváltói munkája és a Szentlélek munkálkodása között közvetlen kapcsolat van, ezért súlyos hiba összetéveszteni a Szentlélek, mint Krisztus helytartója munkáját bármely ember pozíciójával vagy munkájával. Jézus Krisztus, a hívők Mestere, Tanácsosa és vezető Ura, megígérte, hogy elküldi maga helyett Szent Lelkét, hogy velünk maradjon mindörökké. (Jn 14,16) A keresztyének életében a Szentlélek az, akinek

teljes, közvetlen és mindent átfogó hatása van, amelyről a Szentírás igen csodálatosan tanít bennünket: „Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,17-18) A Lélek munkája átalakító; a dicsőséges kegyelem egyik fokáról a másikra formál bennünket, amíg e kegyelem által egy nap tökéletesek nem leszünk Őbenne az örök dicsőségben. Ezért hát mennyire értékelnie és becsülnie kellene a keresztyéneknek a Szentlélek teljes és mindent átható küldetését! Krisztus Szent Lelkének szerepéről és küldetéséről szóló félelmetes igazságok tükrében szomorú arról hallani, hogy a Vatikán a következőt tanítja: „Isteni elhívás alapján a Pápa, mint a lelkek őrizője, élvezi a legfőbb, teljes, közvetlen és mindent átfogó hatalmat.”² Arról meggyőzni férfiakat és nőket, hogy Krisztus Urunk egy halandó embert hagyott hátra utódnak a földön, tulajdonképpen kísérlet Krisztus valódi céljának megtagadására.

A „Krisztus földi helytartója” cím történelmi háttere

Ez a különös igény relatíve későn jelent meg a pápaság történelmében. Kezdetben Róma püspöke a Cézár helytartója rangot követelte magának és utódainak, hogy azok is Cézár igaz örökösei lehessenek. Az a város, amely korábban a Római Birodalom központi hatalma volt, Róma püspökének városává vált, ahol ő gyakorolhatta a hatalmat. A többi püspök és a nemzetek fejedelmek fokozatosan elfogadták őt, mint Cézár helytartója és utóda, ugyanazzal a „Pontifex Maximus” legfelsőbb titullussal felruházva. Következő lépcsőként Róma püspökei az „apostoli méltóságok örökösei”³ címre tartottak igényt, azaz Péter Apostol utódainak tekintették magukat.⁴ Az V. század elején I. Ince püspök (Kr. u. 401-417) ragaszkodott ahhoz, miszerint Krisztus a legfelsőbb hatalmat átadta Péternek és kinevezte őt Róma püspökévé. Ezt követően a püspök kitarított amellet, hogy Róma püspöke, mint Péter utóda, fel van hatalmazva a Péternek adott hatalom és kiváltságok gyakorlására. III. Bonifác, aki 607-ben lett Róma püspöke, legfőbb püspökké, azaz az összes többi püspök képviselőjévé és urává nyilvánította magát. Ugyanakkor az „Isten Fiának helytartója”⁵ különleges elnevezés, csupán a VIII. századtól lelhető fel a „Konstantinus adomá-

1 Catechism of the Catholic Church, Second Ed. (Wash DC: US Catholic Conf., 1994, 1997) #882

2 Catechism of the Catholic Church, Para 937

3 „Vicarius principis apostolorum” e titulus hivatalos neve latinul.

4 Ez egy régóta fennálló vita, hiszen az Írás sehoh sem említi, hogy Péter valaha is Rómában tartózkodott volna.

5 „Vicarius Filii Dei” e titulus hivatalos neve latinul.

nyozó levele”⁶ nevet viselő félrevezető dokumentumban. Bár e közismert dokumentum hamissága a XVI. század elején beigazolódott, mégis Róma püspöke a „Krisztus helytartója” elnevezést viseli már a VIII. század óta. Ez a cím jelenti a pápák számára a legfőbb alapot a lelki és világi fennhatóság gyakorlásához. Az isteni hatalom íze, amellyel egybehangzik maga a titulus megnevezése is, rabul ejthette őket. „Krisztus földi helytartója” nem fogad el semmiféle más autoritást a saját magáén kívül. Úgy tekint magára, mint mindenki Mesterére, és bátran hirdeti, hogy „a Szent széket senki sem ítélheti.”⁷

A hamis helytartó

A Róma által felállított Krisztus földi helytartója pozíció annyi mindent fölül és olyan komplikált, hogy egy ember egyedül nem képes gyakorolni a „mindenek fölötti, teljes, közvetlen és általános hatalmat”. Ezért az egyház fejének várományosa mellé egy hatalmas hierarchikus rendszer szükséges, ahol ő parancsol. A Krisztus földi helytartójának hivatalát alkotó hatalmi piramis a következő tisztségekből áll: bíborosok, pátriárkák⁸, főérsekek, metropoliták⁹, koadjutor érsekek¹⁰, megyés püspökök, koadjutor püspökök, püspöki helyettes, esperekek, apostoli vikáriusok, pápai előljárók, pápai ügyintézők és plébánosok¹¹. Amikor pedig e hierarchikus struktúra feje, a pápa meghal, a pápai hivatal működtetése némi eltéréssel tovább folytatódik. A Vatikán jelenlegi szabályai szerint a Pápa halála esetén az ügyintézést a „kamarás” veszi át, egy olyan bíboros, akit a Pápa még élete során kinevezett, hogy halála után pápai ügyintéző legyen. A kánoni törvény kifejezetten tiltja a kamarásnak, hogy újításokat vezessen be a pápai hiva-

tal működtetése kapcsán, amíg a pápai pozíció üres. (Kánon 335)

A pápai kijelentés hamis természete, miszerint ő igényt tart Krisztus helytartói tisztére, megmutatkozik tanaiban és tetteiben is. Krisztus helytartójának elsődleges szerepe, hogy Krisztust dicsőítse, „*Az [a Szentlélek] engem [Krisztust] dicsőít majd, mert az enyéméből vesz, és megjeleníti néktek.*” (Jn 16,14) A Szentlélek elküldése Krisztust dicsőítette. Az Atya Isten dicsőíti Krisztus Jézust a mennyben, és a Lélek dicsőíti Őt a földön. Minden ajándék és kegyelem a Szentlélek által Krisztus dicsőítésére szolgál. Az Úr Jézus Krisztus azt ígérte az apostoloknak, hogy „*mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra.*” (Jn 16,13) Isten igazsága egy felbonthatatlan, kiegyensúlyozott és harmonikus egész. Ezzel ellentétben a Pápa azt állítja, hogy övé a „tévedhetetlen tanítói tekintély”. Ez sem nem dicsőíti Krisztust, sem nem fogadja el az igazság Lelkét.¹² A Pápa, mint Krisztus földi

helytartója a keresztség általi újjászületést tanítja, amely lábbal tiporja Krisztus dicsőségét.¹³

A földi helytartó a feszületek, a rózsafüzérek és a különböző ereklyék által szándékozik megerősíteni az embereket a Sátán támadásaival szemben. Szintén állítja, hogy a búcsú megrövidíti a lélek purgatóriumi szenvedését. Miközben a világ leggazdagabb pénzügyi intézménye felett elnököl, támogatója és szószólója a szegénységi fogadalomnak. Még ha ezrek is fertőződtek meg szennyes vágyaik miatt, akkor is védi papjai cölibátusi fogadalmát. A férj és a feleség saját kérésére az egyház felmenti a házastársakat házassági fogadalmuk alól.¹⁴ Ezek közül egyik cselekedet sem dicsőíti az Úr Jézus Krisztust. Krisztus és az Evangélium legnagyobb ellensége valójában nem a materializmus, és nem is testi vágyaink, hanem annak a valakinek a szellemi büszkesége és hitehagyása, aki Krisztus helytartói székében tetszeleg. A Sátán első hazugságának – „*és olyanok lesztek, mint az Isten*” (1Móz 3,5) – beteljesedett gyümölcsét láthatjuk a pápai kijelentésben, miszerint ő Krisztus földi helytartója. Ez alapján Pál apostol szavait is beteljesedni látjuk: „*és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, a ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.*” (2Thessz 2,3-4)

„Krisztus földi helytartójának” utóda

Amikor egy Pápa meghal, másikat választanak. A pápaválasztáskor a Vatikán egy részét elzárják a nyilvánosság elől. A

6 A „Konstantinus adományozó levele” című írás a következőt állítja: „... mint ahogy a földön őt (Pétert) tették meg Isten Fia helytartójának, ugyanúgy a főpapatok is, akik ugyanazt a fő apostolt képviselték... <http://www.jmgainor.homestead.com/files/PU/PF/doco.htm> 3/9/05

7 Code of Canon Law, Latin-English edition (Wash. DC: Canon Law Society of America, 1983), Kánon 1404. Minden kánoni idézet ebből a kiadásból való, ha másként nem jelöljük.

8 Pátriárka: egyes tekintélyesebb római katolikus püspökök hagyományos címe. Bakos Ferenc: Idegen szavak és kifejezések szótára, Akadémiai kiadó, 1994.

9 Metropólita: katolikus püspök (érsek), akinek joghatósága egyházmegyéjén kívüli területekre is kiterjed. Idegen szavak és kifejezések szótára

10 Koadjutor: az idős v. beteg főpap mellé a szentszéktől kirendelt segítő v. helyettes, aki rendszerint a tisztséget majd át fogja venni. Idegen szavak és kifejezések szótára

11 További részletek: Our Sunday Visitor's Almanac, 1998 (Huntington, IN: Our Sunday Visitor, Inc) 141-142. oldal

12 „A pápa, tisztességénél fogva, tévedhetetlen tanításbeli tekintélyt birtokol, amikor, mint minden hívő legfőbb pásztorja és tanítója ... erkölcsi vagy hitbeli doktrínákról egy végső döntéssel kinyilvánítja, hogy azok kapcsán mi a követendő.” Kánon 749.

13 „A keresztség által az emberek megszabadulnak a bűntől, Isten gyermekeiként újjászületnek, és Krisztus képére formálódván a [Katolikus] Egyház tagjaivá válnak.” Kánon 849.

14 „A Katolikus Egyház a házasság szent intézményét a saját céljaira használja fel. A katolikus egyház sok ezer házasság felbontását, illetve újráházassodást engedélyezett. Ezen kapcsolatok nagy része, bár házasságnak nevezik őket, valójában egyházi áldással ellátott parázna kapcsolatok csupán. Az ilyen egybekelések esetén nem az igaz szív és lélek áll Isten előtt.” Kánon 1684.

konklávéba, ahol a választást tartják, egy olyan ajtón keresztül vezet csak az út, amelyet a főkamrás belülről, a konklavé felügyelője pedig kívülről zár be. Az étel átjuttatására néhány nyílás szolgál, amelyet belülről és kívülről is szintén őriznek. A külvilággal történő mindenféle kommunikáció szigorúan tilos, és e szabály megszegése a hivatalból történő felmentést és az egyházból való kizárást vonja maga után. A világ skarlátvörös ruhába öltözött, zárt teremben összegyűlt bíborosok csoportját látja, akik célja, Krisztus új „földi helytartójának” megválasztása. Az egész színtér csupa misztikum. Az elégetett szavazócdulák fehér füstje, amely a vatikáni Sixtusi kápolnából száll fel, tradicionális jel a világ számára, hogy az új Pápa megválasztott. S ez csak egy része a Katolikus Egyház hivalkodó látványosságainak, amelyek a hagyományos pápaválasztáshoz kapcsolódnak.

Könnyen előfordul, hogy egy átlagos katolikus véleménye eltér az egyháztól olyan témákban, mint a születésszabályozás, a házasságon kívüli szexuális élet, a homoszexualitás, az abortusz, a gyógyás vagy a vasárnapi misén való kötelező részvétel, de mint katolikus, szinte mindenki nagy nyugalommal oltalmazza abbéli hitét, hogy van neki egy Szent Atyja. Megelőzve ezzel kapcsolatban bármi hosszadalmas vitát, a Vatikán weboldalán a következő olvasható: „A Szentatya, a Római Pápa, mint Péter utóda, örökkévaló, látható *pricipiuma és fundamentoma* mind a püspököknek és mind a híveknek.”¹⁵ A Katolikus Egyház a Szent Atyát és a Pápát ígéri híveinek, mint akiknek személye megegyezik Krisztus földi helytartójának személyével, ezáltal a katolikusok mondhatni foglyai-vá váltak a rendszernek. A mennyei Szent Atya és Krisztus *egyedüli* földi helytartója, a Szentlélek színe előtt állva mindkét állítás teljes istenkáromlás.

„Habemus papam” – van pápánk!

Jelenleg a következő Római Pápa megválasztása foglalja le a katolikusokat és a világ jelentős részét is. Egy újság arról biztosítja olvasóit, hogy „Nincs más esemény a társadalomban, amely összehasonlítható a pápai konklavé tradicioná-

lis, drámai és ceremóniális voltával, pompájával és jelentőségével. ... A látszólag szünni nem akaró várakozás után a legfőbb diakónus megjelenik a Szent Péter térre néző balkonon és bejelenti: 'Habemus papam!'¹⁶ Ennélfogva a dráma és minden velejáró látványosság tetőpontja ez a nyilatkozat: „Habemus papam!”¹⁷ A katolikus hívőknek és minden embernek ez által azt üzenik, hogy van egy lelki édesatyjuk, aki vigyáz rájuk. Jézus Krisztus folyamatosan beszélt az Ő Atyjáról, az Atya szó hetvenszer hagyja el Krisztus ajkait az Igében, hogy megmutassa az igaz hívőknek: van egy Atyjuk, a mennyei Édesatya – „*Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.*” (Jn 20,17) Jellemző módon az igaz hívek Atyjának megszólítása: Abbá, Atya, az apostol szavaival: „*Mert nem kaptátok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!*” (Róm 8,16). Pontosan azért, mert a hívők Atyja Abbá Atya, meg van nekik parancsolva, hogy senki mást ne nevezzenek lelki értelemben Atyjuknak. Az Úr így rendelkezik: „*Atyátoknak se hívjátok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van.*” (Máté 23,9) Az Úr Jézus Krisztus az egyetlen létező Szent Atyához imádkozott: „*Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.*” (Jn 17,11) Az Úr a szokásos megnevezést használta: Atyám, és ugyanakkor szentnek is nevezte Atyját. Az Atya természetének abszolút tökéletességét akarta ezzel hangsúlyozni. Olyan bizalmas és tisztelettel teli ez a megszólítás, hogy lelki értelemben egy igaz keresztény kizárólag Istenre, mint Szent Atyjára alkalmazza ezt a kifejezést! A Római Pápa nem csupán Krisztus helytartói székét használja, hanem magát az isteni megnevezést is, *Szent Atya*. Ezért fel kell tennünk azt a kérdést, amit János apostol is feltett: „*Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a Fiút.*” (1Jn 2,22) Magára öltvén a fenti tisztségeket a Pápa Krisztus igaz helytartójának tartja magát, ezzel azt a látszatot keltve, hogy bibliai értelemben ő az Antikrisztus!

Konklúzió és személyes válasz

Ma nem kevés „evangéliumi keresztény” bezárja füleit és becsukja szemeit, nem figyelvén a Krisztus igaz helytartójára, elfogadja mindazt a parádét, amely a Vatikánból felszálló fehér füsttel együtt jár. Újból figyelmen kívül hagyják azt a kérdést: Kit tisztelünk? Kit félünk? Istent vagy embert? Amikor a világ és a hamis evangéliumiak csodálattal és várakozással hajolnak meg az új Pápa előtt, talán megállhatnánk egy percre és átgondolhatnánk, hogy mint hívők, személyesen hogy állunk az Egy Úr Jézus Krisztus és az Egy Szentlélek vonatkozásában.

Aki a pápai tisztséget bírja, közvetítőnek tartja magát Isten és ember között, valamint a menny és pokol kulcsai őrizőjének. A legmegdöbbentőbb tény, hogy Krisztus földi helytartójának tartván magát a tévedhetetlenség jellemzője is hozzátartozik pozíciójához¹⁸, kikövetelvé ezzel magának, hogy „az értelem és akarat vallásos tiszteletét tulajdonítsák tanításainak”¹⁹. A Szentírás jövendölése a pápai önteltség és gőg ilyen megnyilvánulásait illetően igazán találó: „*Felibőkhágok a magas felbőknek, és hasonló leszek a Magasságozhoz.*” (Ézs 14,14) A Pápa hivatalos tisztségét a következő szavakkal írják le latinul: „*Vicarius Filii Dei*”, azaz „Isten Fiának helytartója”. Mivel Krisztusnak egy helytartója lehet, aki végtelen, mindenek fölötti, mindenható és mindenre elégség, a földi trónkövetelő nem lehet más, mint egy önműködő hitehagyott rendszer mozgatója, akinek végül az ítélőszék elé kell majd állnia, ahol Isten ítéletével szembesül.²⁰ A földi helytartó öku-

15 www.vatican.va/holy_father/12/5/03 (kiemelés a cikk írójától)

16 www.startribune.com/stories/614/4230955.html 12/5/03

17 Latinul a teljes nyilatkozat így hangzik: „Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Papam”, „Nagy örömmel jelentem be, hogy van pápánk!”

18 „A főpap, tisztségének erkölcsi tisztaságában, tévedhetetlen tanítói autoritást birtokol...” Kánon 749.

19 „Az értelem és akarat vallásos tiszteletét szükséges mutatni a Pápa tanításaival szemben...” Kánon 752.

20 Jel 18,8 „Ennekokáért egy nap jönnek ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tüzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, a ki megbünteti őt.”

menikus szövetségei gomba módra szaporodnak, mégis mi nem félünk, mert tudjuk, hogy Őbenne „*mindezekben feletébb diadalmaskodunk, az által, a ki minket szeretett.*” (Róm 8,37) A mi győzelmünk biztos, „*mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk.*” (1Jn 5,4) A Protestánsok és Katolikusok nagy összhangja saját kárhoztatásukat vetíti előre, hiszen a világosság nem köthet szövetséget a sötétiséggel. Ideje hát, hogy mi, az igazi hitvalló keresztyének hallasuk szavunkat!

Minden igaz keresztyénnel szemben Isten akarata, „*hogy tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott.*” (Júd 3) Akik egyedül Krisztushoz és az Ő sza-

vához ragaszkodunk, és akik az egyedül Szent Isten kegyelméből térhettünk meg, egyedül hit által, egyedül Krisztusban, egyedül Istennek adva minden dicsőséget és hálát, hangot kell adnunk hitvallásunknak. Ézsaiás idejében Isten felhívást intézett az emberekhez: vagy álljanak ki az igaz Isten mellett, vagy kövessék a Baál-t. Hasonló módon Józsué is felszólította az embereket, hogy válasszanak a földi istenségek és Izrael Igaz Istene között. Napjainkban még inkább sürgető, mint Ézsaiás vagy Józsué idejében, hogy komolyan vegyük Isten parancsolatát, amelyet azért adott, hogy személyesen tanúbizonyságot tegyünk hitünkről Krisztus földi helytartójának személyével kapcsolatban is. A pápaválasztás előtt és után, a harsona-

szó, fény és pompa közepette, a világ a tv műsorokat fogja nézni és híreket hallgatni. A média nyomása is fokozni fogja Krisztus, ún. Földi helytartójának hatalmát és dicsőségét. Mindezek közepette, ünnepélyesen kérlek benneteket, hogy tisztázzátok, hol is álltok. Annyit kérünk, hogy néhány mondatban fejezzétek ki személyes hiteteket az egy Úr Jézus Krisztusban és az Ő egy isteni helytartójában, a Szentlélekben, egy személyes elhatározással, engedelmeskedvén Isten parancsának: „*tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott.*”

<http://www.bereanbeacon.org>

Fordította: Tibanyiné Nagy Enikő

TÉNYLEG

Egy téli vasárnap reggelen az édesanya korán felkelt, reggelit készített a családjának, és templomba induláshoz gyorsan-frissen elrendezte a három gyerkőcöt. Indulófélben, az előszobában, kabátban állva látták, ahogy az apa ül a fotelban, a nappaliban, és újságolvasás közben kibámul az ablakon.

A feleség és a férj már többször beszéltek a dologról, de nem történt változás.

- Miért nem jössz velünk az istentiszteletre? - kérdezte a feleség.

A férj ezúttal nem nézett föl az újságból.

- Tudod te azt jól - mondta a férj, és mormogva fejezte be: „... ha Isten *tényleg* olyan hatalmas, nem törődik ő az apró és jelentéktelen emberekkel.”

És magában így gondolkodott: „Ha Isten *tényleg* olyan hatalmas és tökéletes, ugyan minek törődne velünk? Ha Isten *tényleg* olyan erős, minek küldte volna el saját Fiát halandó emberi testben? Minek ereszkedne le olyan alacsonyra, hogy bajlódjon a gyarló emberrel, és segítsen neki? Ha Isten *olyan* hatalmas, hm? Butaság ez, mese habbal...”

Az anya és a gyerekek elmentek. Sűrű csend honolt a házban, csak az égő tűzifa pattogott a kandallóban. Egyszer csak a ház tulsó végéből tompa puffanások halatszottak. Egy. Még egy, aztán még egy...

Az ember letette az újságot, felkelt a fotelból, hátrament, és nézte, hogy mi lehet az. Végül a leghátsó ablakon kinézve megpillantott egy kis csapat földön ácsorgó cinkét. Rájött, hogy mi történt: a madarak berepültek a ház végéhez épített fedett, jórészt zárt színbe, majd a ki-

at keresve az ablaküvegnek csapódtak, és leestek. Jól megüthették magukat; ott álltak a hideg földön fagyoskodva, zavarodottan, tanácstalanul. Az ember megsajnálta őket. Ezt gondolta: „Bejöhethének a tárolóba megmelegedni, és aztán a kifelé nyíló dupla ajtón kijuthatnának a szabadba.” Átment tehát a tárolóba, kinyitotta a szín felőli ajtót, majd várt a hidegen. A cinkék nem mozdultak.

„Idehajtom őket az ajtóhoz” - gondolta az ember, de ahogy megpróbálta lassan arra terelni őket, azok inkább más irányba mentek, úgyhogy felhagyott ezzel. A cinkék visszatértek az előbbi helyre, és összébb húzódtak.

Támadt egy ötlete. Visszament a házba, kihozott egy darab kenyeret, széttörte, és leszórta a földre, vonalban az ajtó felé. De a cinkék most sem mozdultak, csak álltak ott, és remegtek összezsúfolódva.

Az ember nézte őket, és azon tűnődött, mit tudna tenni, hogy segítsen raj-

tuk. Végül lassan odament melléjük, lehajolt, és nézte, hogy mit látnak. Látják-e a nyitott ajtó felé vezető utat? Közben ezt gondolta: „Ha cinkévé lehetnék, és elvezethetném őket a szabadulás felé, akkor nem fagnának itt halálra.”

Megállt egy pillanatra, és átgondolta még egyszer. És megértette.

„*Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.*”

(1Jn 4,9)

„*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*”

(Jn 3,16)

(Az E-mail Ministry nyomán. Fordította és átdolgozta Tibanyi Pál.)

JONATHAN EDWARDS

ELHATÁROZÁSAINAK JELENTŐSÉGE (2.)

Jonathan Edwards munkásságának bővebb ismertetésére most nincs lehetőségünk, elég ha annyit mondunk róla, hogy az amerikai nagy ébredés vezető személyisége volt. Kiváló igehirdető és keresztyén filozófus, akinek szolgálatát Isten csodálatosan felhasználta. Jonathan Edwards bár sok jelentős mű szerzője, mégis szent és kegyes élete által vált sokak példaképévé. Nem csoda, hisz kortársai tiszteletteljesen, esetenként „a szent életű Edwards-ként” emlegették. Mi volt azonban Edwards csodálatos keresztyén életének titka? Nyilván sok választ lehetne erre adni, de többek között az egyik válasz erre az, hogy komolyan próbálta venni elhatározásait, és komoly elhatározásai voltak. Természetesen ez neki Isten kegyelméből jobban sikerült, mint manapság sokunknak, de az alább közölt elhatározásai számunkra is bátorításként szolgálhatnak.

Edwards elhatározásai:

28. Elhatározom, hogy állandóan, folyamatosan és rendszeresen tanulmányozom a Bibliát, hogy világosan érzem, hogy gyarapszom általa a tudásban.

29. Elhatározom, hogy soha nem mondok olyan imát, melyet tudom, hogy Isten nem hallgathat meg.

30. Elhatározom, hogy igyekszem minden héten egyre mélyebb hitre jutni és a kegyelmet egyre jobban gyakorolni, mint azt az előző héten tettem.

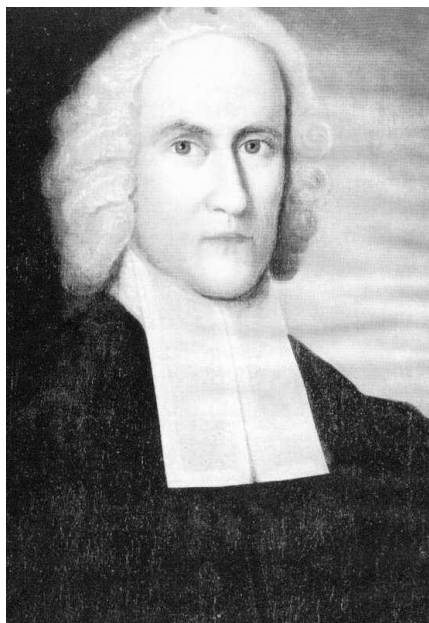
31. Elhatározom, hogy egyáltalán nem mondok senki ellen semmit, csupán akkor mikor ez a legnagyobb mértékben megfelel a keresztyén erényeknek, az emberek iránti szeretetnek és a legmélyebb alázatnak, tudatában léve saját hibáimnak és gyengeségeimnek. Ha pedig mondok valamit ennek az elhatározásnak fényében próbálom tenni.

32. Elhatározom, hogy szigorúan és kitartóan hűséges leszek ahhoz, aki bennem megbízott, hogy a Péld 20,6 – „Hű embert, azt ki találhat?” – ne bennem teljesebben be részben.

33. Elhatározom, hogy törekszem a békességet megszerezni, fenntartani, megvédeni, ha meg tudom ezt tenni anélkül, hogy más tekintetben kárt ne okozzak.

34. Elhatározom, hogy beszédeimben soha nem mondok mást, csak a tisztá, valódi és egyszerűen igaz dolgokat.

Még egy lényeges dolgot szükséges szem előtt tartanunk, amikor ezeket az elhatározásokat olvassuk. Edwards ezekre nem olyan fogadalmakként tekintett, amelyek be nem töltése egy állandó félelmet, önmarcangolást és kudarcélményt jelentett számára, hanem úgy, mint aki számára ezek betöltése egy állandó kihívás, és minden elbukás (vagyis elhatározásai megszegése) ellenére, egy életen át törekedni kívánt elhatározásai szerint élni (lásd az 56. elhatározást). Kívánom tehát, hogy így olvassassuk ezeket, magunkévá téve, és nem csüggedve (mondogatván könnyű volt Edwardsnak), ha újra és újra elbukásainkat látjuk. Edwards mennyei Atyjának kegyelme ugyanaz ma is, és elegendő minden erőtelenségünk számára. Istenünk mindenható ereje pedig alkalmassá tehet a szerinte való elhatározásaink megvalósítására.

35. Elhatározom, hogy ha valaha annyira foglalkoztat az a kérdés, hogy egy bizonyos kötelességemnek eleget tettem-e, hogy ez békességemet megzavarja, akkor leírom azt, hogy e gondolattal, hogyan számoltam le és hogyan végeztem el e kötelességem.

36. Elhatározom, hogy soha nem mondok rosszat senkiről, kivéve ha valami különösen nyomós okom van rá.

37. Elhatározom, hogy minden este, mikor ágyba kerülök, de minden hét-, hó- és évvégén is, megvizsgálom, hogy mi volt az, amiben hanyag voltam, milyen

bűnt követtem el és miben sikerült megtagadnom magamat.

38. Elhatározom, hogy nem mondok az Úr napján semmilyen tréfát, vagy ami nevetés tárgya lenne.

39. Elhatározom, hogy soha nem teszek olyat, aminek kérdéses a törvényessége, vagy amiről úgy gondolom, hogy később meg kell vizsgálnom, hogy jogos volt-e az vagy sem.

40. Elhatározom, hogy megvizsgálom minden este, mielőtt lefekszem, vajon a lehetőségek szerint mindent a legjobban tettem-e az evéssel és ivással kapcsolatban.

41. Elhatározom, hogy minden nap, hét, hónap és év végén megkérdem magamtól, hogy amiben lehetőségem adódott, abban javultam-e az idő folyamán.

42. Elhatározom, hogy gyakran megújítom magam Istennek való odaszentelését, mely keresztelesemkor megtörtént, és amit felnőttkoromban bizonyágtételem által a gyülekezet előtt megerősítettem.

43. Elhatározom, hogy soha a jövőben, egészen halálomig nem cselekszem semmit úgy, mintha a magamé volnék, hanem mindent abban a tudatban teszek, hogy én Istené vagyok.

44. Elhatározom, hogy cselekedeteim végső célja a kegyesség lesz.

45. Elhatározom, hogy nem engedem magamnak, hogy sem boldogság sem bánat, öröm vagy fájdalom, egyáltalán semmilyen hangulat, vagy érzélem oly módon legyen rám hatással, hogy az igaz keresztyénység előmozdítását ne segítse.

46. Elhatározom, hogy legkisebb mértékben sem engedek magamnak szüleim elleni zúgolódást vagy elégedetlenséget. Elhatározom, hogy beszédemre és még pillantásomra is ügyelek bármely családtaggal szemben.

47. Elhatározom, hogy igyekezni fogok mindent megtagadni, ami a jóval nem egyezik meg, ami nem jóindulatú, csendes, békés, meglegedett és könyörületes, adakozó, alázatos, szelíd, szolgálatkész, szorgalmas, türelmes, mértékletes, megbocsátó, komoly és őszinte lelkületet tükröz. Igyekezni fogok, hogy mindig mindent megtegyek egy ilyen jellemért, és minden hétvégén megvizsgálom, hogy ez a törekvésem megvalósult-e.

48. Elhatározom, hogy folyamatosan a legnagyobb aprólékossággal és szorgalommal fogom vizsgálni lelkem állapotát, hogy megtudjam, Krisztus iránti érdeklődésem valóságosságát, hogy halálom napján ne legyen ebben a tekintetben fogyatkozásom, ami miatt bánkódnom kellene.

49. Amennyiben rajtam áll, igyekezni fogok, hogy az előbb említettekben (48. elhatározás) fogyatkozásom ne legyen.

50. Elhatározom, hogy azt cselekszem, amit a jövő világából helyesnek és megfontoltnak ítélnék.

51. Elhatározom, hogy úgy cselekszem, mint ahogy kívántam volna cselekedni, ha a pokolból kellene szemlélnem életem.

52. Gyakran hallok idősebb embereket beszélni arról, hogyan élnének, ha újra tudnák az életüket kezdeni. Elhatározom, hogy éppen úgy akarok élni, ahogy elképzelésem szerint idős koromban gondolnám, hogy élnem kellett volna.

53. Elhatározom, hogy minden lehetőséget kihasználok, amikor örömteli állapotban vagyok, hogy magamat az Úr Jézus Krisztusra bízom, hogy Neki magamat teljesen odaszánjam.

54. Elhatározom, ha valakiről dicséretet hallok, és ami bennem is dicséretre méltó lehetne, akkor minden erőbedobással utánozni fogom azt.

55. Elhatározom, hogy igyekszek a legvégsőkig úgy cselekedni, ahogy csak lehet, ha már megértettem a mennyország boldogságát és a pokol gyötrelmeit.

56. Elhatározom, hogy soha nem hagyom abba és nem lanyhulok meg a harcokban a saját romlottságom ellen, akármennyire sikertelen is lennék.

57. Elhatározom, hogy amikor a szerencsétlenségtől és a balsorstól félek, megvizsgálom vajon elvégeztem-e kötelességeimet, és elvégezve ezeket, a gondviselésre bízom a dolgok végkimenetét. Semmi sem akarom, hogy igazán foglalkoztasson, csak kötelességeim és a bűn.

58. Elhatározom, hogy beszélgetéseimben nem csak elnyomom magamban a rosszindulatot, idegességet, haragot, hanem szeretetet, elégedettséget és jóindulatot tanúsítok.

59. Elhatározom, hogy amikor felismerem a felindulásra és haragra való kísértést, törekedni fogok, hogy úgy érzéseim, mint cselekedeteim jóindulatról tanúskodjanak.

60. Elhatározom, hogy amikor érzéseim a legkisebb mértékben is eltérnek a normálistól, amikor tudatára ébrednek a

legkisebb aggodalomnak vagy helytelenységnek a lehető legszigorúbban megvizsgálom magam.

61. Elhatározom, hogy nem engedek teret annak a fásultságnak, ami eltereli figyelmemet attól, hogy teljes egészében hitemre koncentráljak, bármilyen indokom is lenne erre. Amit fásultságom nem enged megtenni azt bizonyára meg kell tennem.

62. Fogadom, hogy nem teszek semmi mást csak a kötelességemet és az Ef 6,6-8-nak megfelelően ezt teljes beleegyezéssel és örömmel teszem Istennek, nem embereknek. Tudva, hogy bármi jót is tesz az ember, ugyanazt kapja viszonzásul Istentől.

63. Azt feltételezve, hogy a világon egy korban csak egy keresztyén létezik, aki tökéletes keresztyén minden tekintetben, akinek keresztyénsége ragyog, aki kiváló és szeretetteljes, bárholnan vizsgáljuk is jellemét, elhatározom, hogy teljes erőmből arra törekszem, hogy én legyek ez a keresztyén.

64. Elhatározom, hogy az apostol által említett „kibeszélhetetlen sóhajtozásokat” vagy a zoltáros által a 119. zoltár 20. versében említett vágyakozást életem részévé teszem, és nem lankadom meg kívánságaimat Isten elé vinni újra meg újra, ha ez így szükséges.

65. Elhatározom, hogy ezt egész életemben gyakorolni fogom, hogy a legnagyobb nyíltsággal megjelentsem Istennek az én utam, megnyissam lelkemet előtte, fájdalmaimat, félelmeimet, reményeimet, vágyaimat és minden egyebet a 119. zoltárnak megfelelően.

66. Elhatározom, hogy mindig igyekezni fogok jóindulatúan eljárni, cselekedetben, szóban, minden helyzetben és társaságban, kivéve, ha kötelességem ezt másképpen nem kívánja.

67. Elhatározom, hogy nyomorúságaimat követően megvizsgálom, hogy miben lettem ezek által jobb, milyen jó hatásuk volt rám, és miben változhattam volna meg.

68. Elhatározom, hogy őszintén beismerem magamnak minden erőtlenségemet és bűnömet és ha ez a hittel kapcsolatos, akkor minden esetben megvallom az Istennek is, segítségéért köszörögve.

69. Elhatározom, hogy mindig azt cselekszem, amit kívánnám, hogy cselekedjek, amikor látom, hogy mások azt teszik.

70. Elhatározom, hogy beszédemben mindig legyen jóindulat.

(Fordította: Donkó Tamás)

INNEN – ONNAN – INNEN – ONNAN

Hálaadás és imakérés...

Hálát adunk Istennek az elmúlt negyedévben tapasztalt áldásaiért. Különösen a konferenciáinkon érezhettük az Ő jelenlétét. Itt megemlítenénk a szovátai és a miskolci húsvéti konferenciát, valamint otthonoktató alkalmakat. De nem feledkezhetünk meg az áprilisi beregszászi bibliaiskoláról sem. További hálaadásra ad okot az is, hogy az elmúlt hónapokban az Úr új érdeklődőkkel, új kapcsolatokkal is megajándékozott. Imádkozunk azért, hogy ezek az emberek is megismerhessék az evangéliumot és a kegyelem tanait. Végül imádkozunk a nyári táborokért, résztvevőkért és szolgálattelvőkért egyaránt.

Keskeny Út

Néhány szó a teremtéstörténetről...

„Előljáróban azt kell elmondanom, hogy a bibliai teremtéstörténet – akár a Biblia első két fejezetében, akár Jób, a Zsoltárok, vagy a próféták könyveiben történik róla említés – még az *ókori keleti ember világképét* tükrözi. Ennek a *világképnek az ideje lejárt*. Ma már *senki sem állíthatja komolyan*, hogy az égitesteket a teremtő Isten a mennyboltozatra erősítette, a világ teremtése Krisztus előtt 4004-ben történt, az ember kezdetben növényevő volt, a nőt Isten a férfi bordájából teremtette... stb. Az ókori világképhez kár lenne ragaszkodni. Ha ezt tennénk nem tennénk jó szolgálatot az egyháznak, sőt nevetségessé válnánk... A bibliai teremtéstörténetbe nem lehet belemagyarázni a *modern fizika eredményeit* és elméleteit, pl. az ósrobbanás gondolatát. A Biblia emberi szerzői más forrásokat használtak. Milyen forrásokat? *Az ókori keleti mítoszokat*. Innen valók a bibliai teremtéstörténethez felhasznált építőteglák...” (Dr. Karasszon Dezső) (kiemelések tőlem)

Lelkészegyesület

Ezek a szemelvények egy református teológiai professzor tollából származnak. Döbbenetes ilyesmit olvasni, de mégis fontos tisztában lenni a mai realitásokkal. Sajnos ilyen és ehhez hasonló nézetekkel ismertetik meg a teológiákon

a leendő lelképásztorokat. Kérdés, hogy ezek után vajon milyen tekintéllyel fog bírni a Szentírás az új lelkészgenerációk szemében...

Református ereklye?

„A debreceni Református Kollégium múzeumában őrzik annak a koszorúnak a szalagját, amelyet II. János Pál pápa saját kezűleg helyezett el a hitük miatt Nápolyba gályarabságra elhurcolt protestáns lelkészek emlékművén 1991-ben, a kálvinista Rómában tett látogatásakor – közölte G. Szabó Botond, a Kollégiumi Nagykönyvtár főigazgatója. A könyvtár akkori vezetője „mentette meg” a pápai koszorút díszítő arany szegélyű sárga-fehér szalagot, amelyet azóta is *ereklyeként* őriznek Debrecenben – tette hozzá a főigazgató...” (kiemelés tőlem)

parokia.hu

Ezek szerint már van református ereklye is... Remélhetőleg azért a közeljövőben nem indul be semmiféle zárandoklat a „kálvinista” Rómába...

Prostitúcióra kényszerítve...

Németországban egy munkanélküli hölgyet arra kényszerített a hatóság, hogy amennyiben a továbbiakban is részesülni szeretne a munkanélküli segélyben, vállaljon el egy „megüresedő állást” egy berlini bordélyban... A munkanélküli hivatalnak jogában áll különféle állásokat felkínálni azoknak a munkanélkülieknek, akik már legalább egy évig segélyen éltek... Amennyiben a munkanélküli elutasítja az ajánlatot, megvonhatják tőle a segély folyósítását... A prostitúció Németországban immár nem számít erkölcstelen foglalkozásnak, így bármely munkanélküli nő szembetalálkozhat egy ilyen ajánlattal...

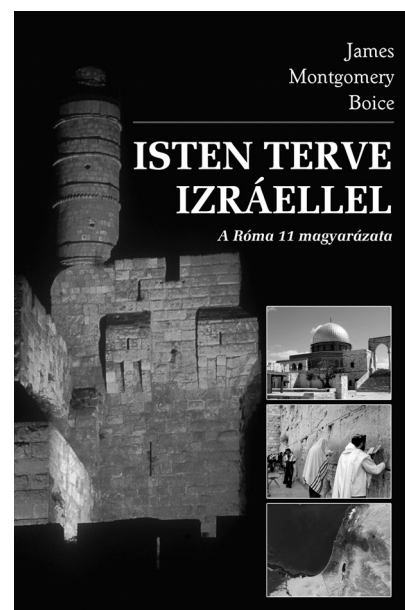
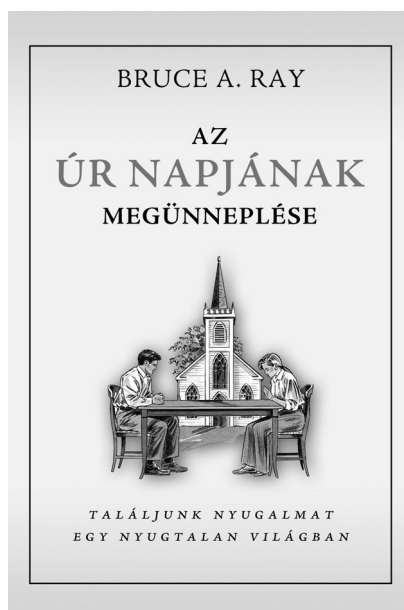
Free Church Witness

Kiadványainkról...

Testvéreink figyelmébe ajánljuk a Presbiteriánus Kiadó utolsó három kiadványát: Dr. Peter Masters: **Gyógyítási járvány** • Bruce A. Ray: **Az Úr napjának megünneplése** • Dr. James Montgomery Boice: **Isten terve Izráellel**

Kérjük olvasóink segítségét a könyvek terjesztésében. Imádkozunk azért, hogy még az ez évre tervezett két könyv is megjelenhessen.

Keskeny Út

Ennyit az európai erkölcsről... Vajon mikor jut el hozzánk is ez a gyakorlat?

Elektromos tortúra...

Kínából származó hírek szerint a kínai titkosszolgálat 2004. szeptemberében letartóztatta a pekingi Zhuohua Cai lelkészt. Az evangéliumi lelkészt a hatalom azzal vádolta meg, hogy illegálisan nyomtatott keresztyén irodalmat, annak terjesztéséből pedig nyereségre tett szert... A vallatás során a vallató tisztek attól sem riadtak vissza, hogy elektromos áramütésekkel bírják rá Zhuohua Cait a vallomástételre. A lelkész súlyos égési sebeket szenvedett... Jelenleg a 34 éves lelkész felesége is letartóztatásban van. Öt éves kisfiukra a nagymama vigyáz, akit azóta a rendőrség folyamatosan zaklat...

Evangelical Times

Használjuk ki jelenlegi szabadságunkat az evangélium hirdetésére! Közben gondolkozzunk el azon, hogy mit válalnánk fel mi Krisztusért egy ilyen éles helyzetben?

Csendesnap a Lorántffyban...

„Református „virágoskertünk” a nagyváradi Lorántffy iskolaközpont... Méltó ez iskolához, hogy évente egy-két csendes napot a pihentető tanulás és gondolkodás jegyében töltenek el... Ezt követően dr. Pásztori-Kupán István teológiai tanár érkezett a Magyar Szent Koronáról... A koronát ékesítő *szentek* különös szimbolikájáról hallhattunk felettébb hasznos tudnivalókat. A korona csúcsán trónoló Úr, s az oldalpántokon alatta következő apostolok megrettent arcának jelképes üzenete van: aki nincs kapcsolatban Istennel, az nem lehet magyar király. Koronázási *ereklényk eme üzenete* azonban népünknek is szól. Ha nem hajtjuk meg fejünket nemzetként is Isten előtt, *nem lehetünk méltók* Isten megtartó kegyelmére...” (kiemelések tőlem)

Harangszó

Érdekes csendesnapi téma a korona tanulmányozása. Különösen ha a korona - eme „szent ereklé” - tanulmányozása kapcsán szeretnénk különböző lelki üzeneteket megfogalmazni. Sokkal hasznosabbnak tartanánk erre a Szentírást... Végül hadd jegyezzük meg, hogy Isten megtartó kegyelmére senki sem méltó.

Ha méltók lennénk a kegyelem nem lenne többé kegyelem. Ezt még a reformátusok is hitték valamikor...

Fiatalok és a vallás...

A Mobilitás Ifjúságkutató Iroda által koordinált felmérés során 2004-ben nyolcezer 15-29 év közötti fiatalot kérdeztek meg... A válaszok alapján a fiatalok 58%-a tartja magát vallásosnak, 48%-a a „maga módján” az. A korábbi 36%-al szemben most a megkérdezettek 37%-a mondta azt, hogy nem vallásos. 4%-uk nem tudja, hogy vallásos-e, vagy sem, 1%-uk nem válaszolt... A felmérésből az is kiderül, hogy 10-ből 7-en katolikusnak mondják magukat, minden 5. felekezethez tartozó református, és továbbra is fennáll, hogy a

kisegyházak egyike sem éri el önmagában az 1%-os tagságot... A magyar társadalom 90%-a nem követi az egyházak tanításait, nem tekinthető tehát valóban vallásosnak, derült ki a Miniszterelnöki Hivatal megbízásából a Medián közvéleménykutató által 2004 őszén végzett országos reprezentatív felmérésből...

Index

Vajon milyenek lehetnek a „maguk módján” vallásos fiatalok? És vajon a társadalom 10%-a tényleg követi az egyházak tanításait?

(*Szőke Imre*)

NYÁRI TÁBORAINK

Az alábbiakban közöljük nyári táboraink időpontjait. A részletekről érdeklődni lehet a helyi gyülekezetek lelkipásztorainál.

Kárpátalja (Beregszász-Kukukja)

Júl. 6 - 9	Felnőtt tábor
Júl. 11 - 16	Gyerektábor (I)
Júl. 18 - 23	Gyerektábor (II)
Júl. 25 - aug. 1	Ifjúsági tábor

Magyarország (Miskolc)

Júl. 18 - 30	Angol nyelvtábor
Aug. 19 - 21	Nyári csendesnapok

Erdély (Szováta)

Jún. 27 - júl. 4	Gyerektábor
Júl. 4 - 11	Kisgyerekek tábora
Júl. 11 - 18	Ifjúsági evangélicizációs tábor
Júl. 18 - 25	Kórus tábor
Júl. 25 - aug. 1	Ifjúsági hitmélyítő tábor
Aug. 2 - 5	Munkatársi tábor
Aug. 8 - 15	Fiatal házások, családosok tábora
Aug. 15 - 22	Kreacionista tábor
Aug. 22 - 29	Idősebbek hitmélyítő tábora

KIT NEVEZÜNK EVANGÉLIUMI KERESZTYÉNNEK?

A lakosság nagy részének valaha jóformán ismeretlen volt az 'evangéliumi' szó, viszont manapság szinte naponta olvashatunk róluk az újságokban. Néhány hónappal ezelőtt, David Blunkett, az akkori brit belügyminiszter így nyilatkozott: „El kell fogadnunk azokat a szélsőséges csoportokat, akik ha kell, az életükre is törnének, csupán azért, mert nem értenek egyet a mi vallásunkkal. E rétegbe tartoznak a szélső jobboldali evangéliumi keresztyének és az extrém iszlám hívek is.”

Sőt nemrégiben a brit sajtó, az evangéliumiakat azokkal az egyesült államokbeli csoportokkal azonosította, akik abortusz klinikákon bombákat robbantgatnak és műtéteken részt vett egészségügyi dolgozókat gyilkolnak le. Több újságíró aggodalmát fejezte, ki mikor azt írták, hogy a „Keresztyén Szó” nevezetű szervezet mostani megnyilvánulásai egy harcias, társadalmat is bosszantó evangéliumi megmozdulás felemelkedéséhez vezethetnek. E szervezet ugyanis abortusz klinikák, és istenkáromló szindarabokat műsorokra tűző színházak körül, bariádokat állít fel, tiltakozása jeléül.

A média hasonlóképpen elítélte azokat az evangéliumiakat, akik felemelték szavukat az Anglikán Egyház álláspontja, a Biblia által elítélt homoszexualitás ellen, ami egyben az Anglikán Közösség szakadásához is vezetett.

Korábban ugyanez a média az „evangéliumiakat” „karizmatikusoknak” nevezte. Nos, tulajdonképpen kiket is hívünk mi evangéliumi, hitvalló keresztyéneknek?

Evangéliumi hitelvek

Az evangéliumi keresztyének magukat a Biblia alapján jellemzik. Hisszük, hogy a Szentírás Isten tévedhetetlen és végső szava, melyben kijelentette Magát a világnak. A Biblia a kizárólagos tekintélyünk. Ez határozza meg, hogy miben hiszünk, hogyan élünk, és mindennek felett a Teremtőnkkel való kapcsolatunkat. Ebből következik, hogy nem fogadunk el új kijelentést, jöjjön az, magukat prófétáknak kikiáltó személyek, hatalmukat fitogtató egyházak vagy akár mai modern szekták újításai által. A bibliai kijelentés lezárult.

Továbbá, evangéliumiakként hisszük az evangéliumot, az Isten kegyelméről szóló tanítást a bűnös ember felé. A Szentírás, nem csak a szent Isten előtti egyetemes megromlásról beszél, hanem a Krisztus érdeme, áldozata és feltámadása által nyert megbocsátásról, és Istennel való megbékélésről is. Ezért, az evangéliumi keresztyének hiszik, hogy egyedül csakis Krisztus által mehetnek az Atyához, kegyelemből megváltva, egyedül a Krisztusba vetett hitük által, és az üdvösség nincs „cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”. Továbbá, értik Krisztus üzenetét, mely szerint: „Senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonja azt.” (Jn 6,44) Tudják, hogy „az Úr a szabadítás.” (Jón 2,10)

Biblikus magartatás

A Biblia a mi útmutatónk, lámpásunk és vezérünk egész életünkben. Egyedül az Ige diktálhatja életvitelünket és szabályozhatja magartatásunkat. Bár tiszteljük a hitvallásokat, a lelki vezetőket és egyházi zsinatokat, mégis ezek közül egy sem köthető meg lelkiismeretünk vagy készíthet minket arra, hogy Biblián kívüli igazságban higgyünk. Az evangéliumiak meg vannak győződve arról, hogy a Bibliában és azon keresztül Isten Szentlelke szól hozzájuk, és hogy az Ige nem tartalmaz ellentmondásokat. Személyes lelki megtapasztalások sosem rombolhatják le a Szentírás tekintélyét, és sem egyházak,

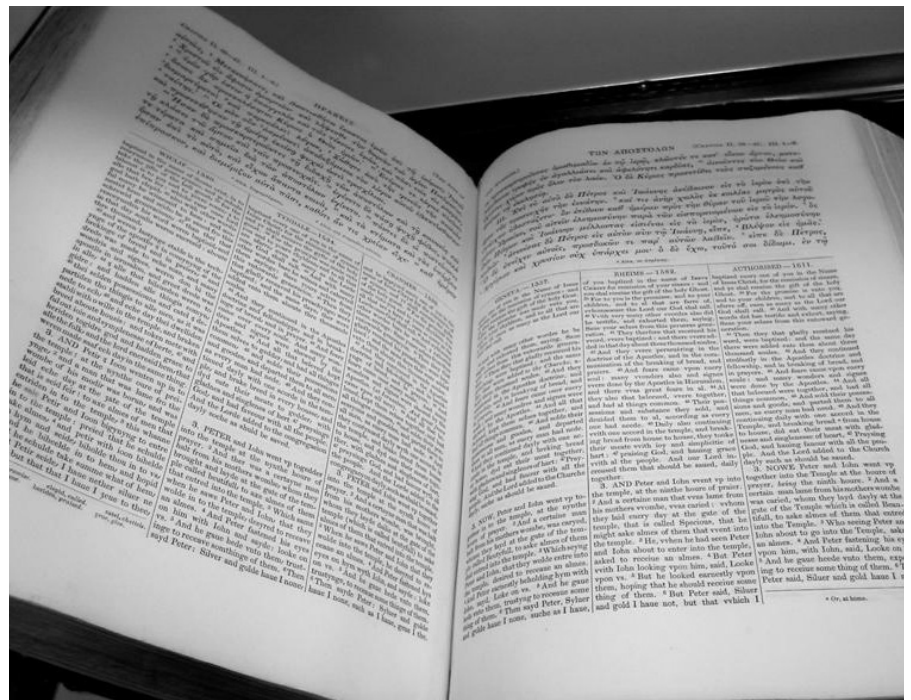
sem magán személyek nem rendelkezhetnek azzal a tévedhetetlenséggel, amellyel az Ige bír. Ezért, a keresztyének mindig a Biblia mércéjéhez szabják viselkedésüket. Mivel mi is bűnösök vagyunk – ugyan kegyelem által megváltottak –, az Ige mérlegén gyakran híjával találhatunk, kudarcot vallunk, bár Krisztushoz hasonlók szeretnénk lenni. Mégis, tudjuk, hogy mi a mérce, és küzdünk annak elérésében.

Isten kegyelme

Evangéliumiakként hisszük, hogy Isten kegyelme által megmenekültünk az ítélettől és a pokoltól. Így e kegyelem arra kell, hogy indítsa minket, hogy mi is irgalmasak legyünk másokkal cselekedeteinkben és viselkedésünkben. A kegyelem meg nem érdemelt jutalmat és nagylelkűséget jelent. Tehát, legyünk nagylelkűek lélekben, buzgók a megbocsátásban és késedelmesek a haragban, mint ahogy arra Jakab apostol hív: „Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” (Jak 1,19)

Mindezek ellenére biblikus dolog merésznek, bátornak is lenni. A korai gyülekezet így imádkozott: „És adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet.” (ApCsel 4,29)

Kötelességünk felszólalni az Ördög mesterkedései, az eltévelyedések és istenkáromlások ellen, de csak úgy, ha Isten megváltó üzenetét is közvetítjük. A mi

bátorságunk Isten Krisztus általi kegyelmének hirdetését kellene, hogy jelentse, ami kárhozatra ítéli az Ördög munkáját a körülöttünk levő világban. Az evangéliumiaknak bátran kell szólniuk, de semmiképp nem hágyva át ezzel Isten törvényét. Nem járunk el biblikusan akkor, ha olyan fenyegető magatartást engedünk meg magunknak, amelyek mások megbánását vagy megfélemlítését célozzák meg. Olvassuk csak el a Róm 12,18-21 verseket. „Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete. Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.”

Krisztus áldozata

Az evangéliumi keresztyének hiszik, hogy Isten miután elveszi a bűnös ember vétkeit és azokat Krisztusra veti, cserébe Krisztus igazságát tulajdonítja nekik. Ezt nevezzük megigazulásnak. Jézus Krisztus kereszten történt halálával, Isten haragja kiengesztelődött, és így Isten szeretete megmentette a választottakat az örök kárhozattól. Krisztus példáját nézve az evangéliumiak áldozathozó életet szeretnének élni. Mit jelent ez a gyakorlat-

ban? Azt, hogy az idejüket, energiájukat, tehetségüket, vagyonukat úgy használják, hogy „ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadott.” (2Kor 5,15)

Ez azt is jelenti, hogy másokat magunk elé kell helyeznünk. „Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségét hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.” (Róm 15,1)

A Lélek gyümölcsei pedig a béketűrés, szívség, jóság, hűség, szelidség és mértékletesség. (Gal 5,22-23)

Isteni megbocsátás

Evangéliumi keresztyén vagy, ha hiszed, hogy az evangélium hirdetése által, Isten ingyen kegyelméből, hit által, Krisztus megváltó munkájának gyümölcseiből és áldásaiból részesülsz. Ebben találsz meg a bűntől való szabadulás örömét, és az Istennel való békesség áldását.

Ha tehát ilyen megbocsátásban részesültünk, gyakoroljuk mi is a megbocsátást másokkal szemben. „Öltözzétek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságoságot, alázatosságot, szelidséget, hosszútűrést, elszenvetvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha vala-

ki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is. Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.” (Kol 3,12-14)

Isten nagy szeretete

Evangéliumiként tudod, hogy soha nem szabad természetesnek venned Isten kegyelmét, ezért mindennap hálásan menj az Úr elé, hogy újítsa meg az Ő kegyelmét rajtad. Óh, milyen jó megtapasztalni Isten megújító irgalmát, és azt, hogy az Ő hűsége soha el nem fogy, még akkor sem, ha mi eltántorodunk. Tudjuk, hogy Krisztusban való kitartásunk nem a mi ügyességünk eredménye, hanem egyedül Krisztus hosszútűró szeretetének köszönhető.

Ezért szeretik az evangéliumi keresztyének Istent, mert Ő hamarabb szerette őket. Hálából szolgálnak Neki, és szeretetből engedelmeskednek. Ők az Ő juhaj, akik hallják Mesterük szavát és követik Őt. Öröm számukra megcselekedni Megváltójuk akaratát, aki megmenti és megtartja őket kegyelme által.

(Engedélyezett fordítás az Evangelical Times, 2005. februári számából.)

Fordította: Nagy Márta

KÜLÖNÖS...

1. Különös, hogy milyen soknak tűnik a perselybe dobott pénz, és milyen kevésnek, ha ugyanazt magunkra kell elkölteni.

2. Különös, hogy milyen hosszúnak tűnik 1-2 óra a gyülekezetben, és milyen rövidnek a moziban.

3. Különös, hogy a koncerten az első sorok telnek meg először, a templomban azonban az utolsók.

4. Különös, hogy mennyire izgalmas döntetlen esetén a meccs hosszabbítása, és mennyire nem az, ha az igehirdetés hosszabb a szokásosnál.

5. Különös, hogy milyen erőfeszítésbe telik egy fejezetet elolvasni a Bibliából, és hogy fájunk az oldalakat, ha egy fordulatot regényt tartunk a kezünkben.

6. Különös, hogy olykor milyen lassan jönnek a gondolatok imádság, és milyen gyorsan egy kötetlen baráti beszélgetés közben.

7. Különös, hogy egy plusz gyülekezeti alkalmat csak több hétre előre tudunk az időbeosztásunkba beilleszteni, más dolgok kapcsán viszont az utolsó pillanatban is módosítható a program.

8. Különös, hogy a munkahelyi, hivatali, pénzbe vágó stb. határidőkre mindenki szigorúan odafigyel, míg az Istenért vállalt szolgálatok határideje mennyire lazán kezelhető.

9. Különös, hogy milyen nehéz egy bibliai igazságot, tanítást megérteni, és főként elmondani másoknak, ellenben milyen könnyű a pletykákat megjegyezni, és továbbadni sokaknak.

10. Különös, hogy mennyire hihetők a tévében mondottak és az újságban írottak, ezzel szemben milyen sokan és milyen szinten kétségbe vonják a Biblia tanítását a világban.

11. Különös, ahogy szenzációs hírek, viccek, ételreceptek ezrei, milliói keringenek e-mail-en, és terjednek, mint a futótűz, de a Mindenható igazságát hirdető üzeneteket kétszer is meggondolja az, aki küldi.

12. Különös, hogy mindenki a Mennybe akar kerülni, mert azt feltételezi, hogy ez kijár neki, de sem hinni, sem felelősséget vagy kötelezettséget vállalni nem akar.

...Különös, nem?

„Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; mint-hogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.”

(Róm 8,5-8)

„Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; De látok egy másik törvényt az én tagjaimba, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimba.”

(Róm 7,21-23)

EGÉSZ KERESZTYÉN

Újságunk kegyes olvasótáborából többen kérdezték, hogy nem lehetne-e az angolszász puritanizmus nagy alakjaitól fordított prédikációk mellett megszólaltatni magyar ajkú kálvinista őseinket. A válasz egyszerű: igen, szóra lehet bírni őket. A prédikációk a Székelyudvarhelyi Tudományos Dokumentációs Könyvtárban levő könyvekből származnak. Felkutatásuk, magyarosításuk és begépelésük, minden nehézség mellett áldásos és reményeink szerint gyümölcsöző munka. Helyenként talán kissé nehézkes a szöveg. Ez abból adódik, hogy igyekeztünk csak a legszükségesebb változtatásokat elvégezni, hogy a mai olvasó számára is maradéktalanul érthető legyen a mondanivaló, de ugyanakkor megmaradjon a nyelv íze, zamata. Imádságos lelkülettel kérjük és kívánjuk, hogy az olvasó áldást nyerjen általa.

Tamás Sándor

„Pál pedig ezt mondta: Kívánnám Istentől, hogy ne csak te, hanem mindazok, akik ma engem hallgatnak, ne csak kis híján, hanem teljesen olyanok lennének, amilyen én vagyok e bilincsek nélkül.”

(ApCsel 26,29)

Helyes szabály a bölcseknél a természet szerint való dolgokban: az egymással ellenkező dolgokat szembe állítani, hogy a különbség nyilvánvalóbb legyen. Mint ahogy a fehérség a feketeségtől, a meleg a hidegtől különbözik, azoknak természete nyilván kitetszik. Ez a szabály a természet felett való dolgokban is igaz. „Mert mi köze van az igazságnak a hamissághoz? Vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? És hogy férne össze Krisztus Béliállal? Vagy mi köze van a hívőnek a hitetlenhez?” (2Kor 6,14-15)

A Fél Keresztyénnel is ha szembe állítatik az Egész Keresztyén, mindkettőnek a természete nyilvánvalóvá válik.

Summája ez Igéknek:

Pál jókívánsága, amellyel kívánja, hogy Agrippa és a többi hallgató olyan Egész Keresztyén legyen, mint ő.

Részei ez Igéknek:

1) Jókívánság: „Kívánnám Istentől”

1.1. A kívánó személy: Pál

1.2. Akitől kéri: „Istentől”

1.3. A kívánás: „Kívánnám”

2) A kívánt dolog.

2.1. Tagadás formájában: „ne csak kis híján”

2.2. Állítás formájában: „hanem teljesen olyanok lennétek, amilyen én vagyok.

2.3. Rabságának félretétele: „e bilincsek nélkül”

MAGYARÁZAT

1. Kérdés: Miért kéri Pál apostol Istentől, hogy Agrippa, és az őt hallga-

tók olyanok legyenek, mint ő, azaz Egész Keresztyének?

Felelet: Azért, mert valami pelagianizmust vett észre Pál Agrippában, midőn azt mondotta: „Kis híján rábeszélz engem, hogy keresztyénné legyek.” Azt akarja jelenteni, mintha a megtérés és a keresztyénné való létel az embernek természet szerint való szabad akaratának erejéből megtörténhetne. Mintha Pál javallásának, és Agrippa hajlandóságának annyi ereje lehetett volna, hogy Agrippát Keresztyénné – Krisztus tanítványává – teheték volna. Azt akarja már e szavaiban („Kívánnám Istentől”) mondani az apostol, hogy a Keresztyénség olyan dolog, amely az én javallással és a te hajlandósággal végbe nem mehet, ha Isten azt neked nem adja. Ugyanis a bűnöst megtéríteni és keresztyénné tenni olyan, mint a követ hússá, a megholtat elevenné, a földit mennyieivé, a vakot látóvá, a farkast báránnyá változtatni. Azért kívá-

nom, hogy Isten tegyen tégedet olyan keresztyénné, amilyen én vagyok.

2. Kérdés: Miért kívánja Pál, hogy Agrippa, és akik őt hallgatják olyanok legyenek, mint ő? Avagy senki nem lehet igaz és Egész Keresztyén csak akkor, ha olyan nagy apostol, és szent ember lesz, mint Pál?

Felelet:

1) Pál nem a tisztségben (apostolságban) való hasonlóságot kívánja itt, hanem a megtérésben és kegyességben valót. Ahogy ő engedett a mennyei hívásnak (Gal 1,15-16), úgy Agrippa is a vele valókkal együtt engedjen az ő prédikációjának.

2) Nem kívánja a kegyességnek látszat szerinti hasonlóságát, hanem annak valóságát, melyet szabad kívánni. (1Kor 7,7)

Három dolgot foglal be ebbe a kívánságába:

1. Agrippának az önmegtagadását.

2. A Krisztushoz való folyamodását.

3. Életének megjobbítását.

3) Kívánja, hogy legyen olyan Egész Keresztyén, amilyen ő, ki a Vitézkedő Anyaszentegyházban olyan tag volt, akinek az egyház épségére és tökéletességére minden szükséges dolog megadatott: „Valakik azért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk...”

3. Kérdés: Miért hagyja ki az apostol az ő kívánságából a fogságát?

Felelet: Azért cselekszi ezt, hogy ne láttassék azt kívánni, hogy Agrippa leté-

vén királyi méltóságát, a szegény fogoly Pál nyomorúságát vegye fel. Mintha azt mondaná: Nem kívánom, hogy a testiekben legyél hozzám hasonló, hanem a lelkekben. Nem kívánom királyi dicsőséget, rabbi állapotomat sem untam meg, csak a ti lelkeiteket Istennek nyerhetném meg. Nem olyan volt Pál, mint ama zúgolódó. „Amint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tettek azokat velünk, akik a napnak terbét és hőségét szenvedtük.” (Mt 20,11-12)

Ezekből a megmagyarázott Igéből ilyen tudományokat jegyezhetnénk meg:

a. Az embernek Fél Keresztyénből Egész Keresztyénné létele jöllehet eszközképpen az egyházi szolgálat által lesz, de főképpen Istentől van. Azért, mert Pál Istentől kéri: „Kivánnám Istentől.”

b. Az igaz keresztyén ember nem hogy irigyelné a más ember megtérését és üdvösségét, hanem még inkább, Istenhez forróbban és buzgóbban könyörög. Mert így szól: „Kivánnám Istentől, hogy... lennétek olyanok, mint én is.”

c. A más ember üdvösségét szomjúhozó kegyes lélek még a rabságban sem felejt el a mások üdvösségét előmozdítani. Miként itt Pál az Agrippa és a vele való üdvösségét.

TUDOMÁNY

Megtörténhet az, hogy egy ember Isten kegyelme által Egész Keresztyénné váljon és üdvözüljön. Azért bizonyos ez, mert Pál ilyen keresztyén volt, nem olyan, mint Fesztusz; nem is olyan Fél-Keresztyén, mint Agrippa, hanem Egész, vagyis, aki minden bizonnyal üdvözült is. (2Tim 1,12; 4,7-8)

Két dolgot jegyez meg:

1; Senki a maga erejéből Egész Keresztyénné nem lehet, hanem csak Isten kegyelme által. (1Kor 15,10; Ef 2,8)

2; Itt a tökéletes Keresztyénné nem olyan értetik, aki minden hiba és fogyatkozás nélkül volna.

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennünk az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, a mint én is megismertetem.” (1Kor 13,12)

Mennyországban innét senki nem büntelen, hanem mint feljebb megjelentettem: az Egész és Tökéletes Keresztyénné olyan ember értetik, akiben mindazok a kegyelmek, amelyek a Vitézkedő Anyaszentegyháznak Igaz tagjában szükségképpen megkívántatnak, elegendőképpen feltalálhatnak (megkívántatnak és meg is

vannak). „Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk” (Fil 3,15)

A TUDOMÁNY PRÓBÁJA:

„Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3,17)

„hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,4)

„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (Jak 3,2) „... törekedjünk tökéletességre.” (Zsid 6,1)

A Sárdisbéli gyülekezet angyaláról, pedig ezt olvassuk: „... mert nem találtam tökéletesnek a te cselekedeteidet...” (Jel 3,2)

Mindezek a szentírásbeli helyek azt mutatják, hogy az ember lehet ezen a világon Egész, vagyis Tökéletes Keresztyén.

OKAI

1. Mert amennyiben Jézus Krisztus esedező Közbenjáró, a hívők ezen tökéletességre való jutásáért könyörög.

„Én öbennék és te én bennem, hogy legyenek tökéletesek mind egyetemben” (Köleséri fordítása) (Jn 17,23)

A Krisztus Jézus könyörgése, pedig nem hiába való, hanem mindenkor meghallgattatik (Jn 11,42) Ezért a könyörgése által, ezt a keresztyénségben való tökéletességet nyeri meg az övéinek.

2. Mert az egyházi szolgálatnak is az a célja, hogy az embereket Egész, vagyis Tökéletes Keresztyénekké tegye.

„A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban.” (Kol 1,28) Az egyházi szolgálat pedig el is éri ezt a célt az üdvözülőkben, mert ezeknek az Evangélium „élet illata életre” (2Kor 2,16)

3. Mert az egyházi szolgák maguk is azért könyörögnek.

„A békesség Istene... tegyen titeket tökéletessékké.” (Zsid 13,20-21)

„A minden kegyelemnek Istene tegyen titeket tökéletessékké.” (1Pt 5,10)

Az ő könyörgésüket pedig meghallgatja Isten. (Jak 5,16)

4. Mert ilyen Egész és Tökéletes Keresztyénekké eddig is voltak.

Ilyen igaz Izraelita volt Natanael, akiben nem volt csalárdság. (Jn 1,48) Ilyen volt Zakariás és Erzsébet, akik Isten előtt igazak voltak, és Istennek minden parancsolatában és rendeletében fedhetetlenül jártak. (Lk 1,6) De voltak mások is, akiket a rövidség miatt nem említék. Ha

ugyanis ezek Isten kegyelme által Egész, vagyis Tökéletes Keresztyénekként üdvözültek, ma is ugyanazon kegyelem által az emberek Egész Keresztyénekké lehetnek és üdvözülhetnek. Krisztus könyörgése, az egyházi szolgálat, az egyházi szolgák könyörgése és a Tökéletes Keresztyénekké példája bizonyítja ezt.

KÉRDÉS: Szükség, hogy olyan húsfokú Jákob létrát készítsünk, amelyen addig megy az Egész Keresztyén, míg bemegy az egekbe? Melyek azért ennek a létrának a lépcsőfokai?

FELELET:

I. Az Egész Keresztyén, noha nem minden hiba nélkül, de mégis szívesen, és mindenekelőtt szereti az ő Istenét. „Uram te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.” (Jn 21,17) „Szeretlek Uram én erősségem.” (Zsolt 18,2) „Kicsodám van az egekben, náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön.” (Zsolt 73,25) „Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által.” (Róm 5,5) Erre az első lépcsőre felhághat minden Egész Keresztyén ember Isten segítő kegyelme által.

II. Az Egész Keresztyén nemcsak beszéddel és nyelvel, hanem főképp cselekedettel és valósággal szereti felebarátját is. „Fiacskáim ne szóval szeressünk, se nyelvel; hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3,18) „A szeretet képmutatás nélkül való legyen.” (Róm 12,9) „...az atyafiúságot szeresétek.” (1Pt 2,17) Isten erre is rásegíti a jó Keresztyén embert.

III. Az Egész Keresztyén nem csak dicsekedik a Jézus Krisztusban való hit-

tel, és az arról való fényes vallástétellel, hanem hitét az igaz hitből származó valóságos jó cselekedetekkel is megmutatja. „De, mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom neked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.” (Jak 2,18) Az Egész Keresztyén a hit mellé jó cselekedetet ragaszt, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé mértékletességet, a mértékletesség mellé türelem, a türelem mellé istentiszteletet, melléje atyafiakhoz hajlandó szívet melléje szeretetet. Melyek ha bővülködnek, nem teszik őt haszontalanná a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében. (2Pt 1,5-8) Ilyen arany almák teremnek az Egész Keresztyén hitének élő fáján, mert ő „olyan, mint a víz mellé ültetett fa.” (Zsolt 1,3)

IV. Az Egész Keresztyén mindennap szívesen bánkódik, nemcsak az ő temérdek és tetemes bűnein, hanem még az ő romlottságán és emberi gyarlóságból származó fogyatkozásain is. „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24) Ez a virág sem terem a természet kertjében.

V. Az Egész Keresztyén gyötri lelkét azon bűnök felett, amelyek az ő korában és környezetében vannak, de úgy, hogy azokkal ő magát meg nem fertőzteti, hanem tisztán és szeplő nélkül tartja magát. „És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.” (Ez 9,4) „Víznek folyásai erednek az én szememből azok miatt, akik nem tartják meg a te törvényedet.” (Zsolt 119,136) „És a telhetlenség miatt költött beszédekkel vásárt űznek belőletek; kiknek kárboztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad.” (2Pt 2,3) Ezt is csak a külön ülő Jeremiások gyakorolják. „Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam velük; a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert bosszúsággal töltöttél el engem.” (Jer 15,17)

VI. Az Egész Keresztyén igyekszik győzedelmeskedni a romlottságán és vigyáz az útjaira, hogy az előbbi bűnökbe ne essen. „Hanem megsanyargatom az én testemet és szolgálóvá teszem.” (1Kor 9,27) „Elvégezttem magamban, hogy megőrizsem az én útjaimat, hogy ne vétkezzem az én nyelvemmel.” (Zsolt 39,2) Ez is a kegyes ember tulajdonsága.

VII. Az Egész Keresztyén megpirongatja a maga szívét a lelki hidegség és restség idején. „Miért hagytad oh én lelkem el maga-

dat és miért búslakodsz én bennem? Bízzál Istenben, mert még én őneki hálát adok, ő az én orcámnak szabadítója, ő énnekem Istenem.” (Zsolt 43,5) Ritka kegyelem ez is.

VIII. Az Egész Keresztyén egyedül csak Istennek s nem embereknek igyekszik tetszeni. „Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Bizonyára ha még embereknek igyekszem tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék.” (Gal 1,10) „Nem úgy, hogy embereknek tessünk, hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket.” (1Tess 2,4)

IX. Az Egész Keresztyén szentségre igyekvő ember, és a szíve úgy vonódik Istenhez, miként a mágnes vonja magához a vasat. „Az igazság útját választottam, a te ítéleteid forognak előttem.” (Zsolt 119,30) „...szívemnek kősziklája és az én erősségem te vagy oh Isten, mindörökké... Isten közelsége oly igen jó nekem.” (Zsolt 73,26-28) Ez is a kegyes lélek címe.

X. Az Egész Keresztyén őszinte minden társalgásban s üres a színességtől (nem képmutató) „Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonyosága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképpen pedig ti köztetek.” (2Kor 1,12) Ez szözza meg a kegyes ember minden cselekedetét.

XI. Az Egész Keresztyén örömet próbaköre bocsátja magát.

„Próbálj meg, Uram és kísérs meg, és vizsgálj meg veséimet és szívemet.” (Zsolt 26,2) Ez is Isten fiának bélyege.

XII. Az Egész Keresztyén kíván megmenekedni nem csak a nyilvánvaló, hanem a titkos bűnöktől is. „Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet.” (Zsolt 19,13) Bűntől megmenekedni kívánó lélek jele ez.

XIII. Az Egész Keresztyén noha itt a földön lakik, de az ő országa az egekben van, és ő mennyei polgár. „Mert a mi országunk mennyekben van...” (Fil 3,20) „Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel.” (Kol 3,2) A kegyes ember ebben a világban van, de nem ebből a világból való. Szép kiváltság ez!

XIV. Az Egész Keresztyén még akkor is aláveti akaratát Istennek, amikor az Isten parancsa úgy tűnik, hogy ellenkezik a Szentírással és a józan ésszel. „... és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. És kinyújtván Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát.” (1Móz 22,9-10) Nagy hitű embert bélyegez ez.

XV. Az Egész Keresztyén olyan, hogy amikor volna is jó lehetősége a bűn megcselekvésére, nem cselekszi, mivel az istenfélelme visszatartja. Ilyen volt József, aki amikor az ő ura feleségével tisztátalankodhatott volna, nem cselekedte, hanem ezt mondta: „hogyan követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az Isten ellen?” (1Móz 39,9) Az Úrnak félelme a gonosztól való eltávozás (Jób 28,28) Ahol nincs az istenfélelem megfékező ereje, ott könnyen siet az ember a bűnre. „... nincs istenfélelem e helyen, és megölnek engem az én feleségemért.” (1Móz 20,11) Itt dől el, hogy ki a valóban, tökéletesen jámbor keresztyén.

XVI. Az Egész Keresztyén naponként növekedik a kegyelemben.

„Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nekem tanítványaim” (Jn 15,8) „Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.” (Zsolt 84,8) Ez az igaz Szőlővessző. (Jn 15,5)

XVII. Az Egész Keresztyén nem vétkezik úgy, mint aki az Ördögtől való, mint Kain, és nem vétkezik teljes akaratból, gyönyörködve, eladván magát a bűn megcselekvésére. „Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1Jn 3,9) A bűn elkerülése nagy jele az Egész Keresztyén embernek.

XVIII. Az Egész Keresztyén teljes belsője gyűlöli azokat, akik Istent gyűlölik, de különösen azoknak cselekedeteit. „Ne gyűlöljem-e Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-e? Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek!” (Zsolt 139,21-22) „De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyeket én is gyűlölök.” (Jel 2,6) Közel van Istenhez, aki a gonoszokat el nem szenvedheti. (Jel 2,2)

XIX. Az Egész Keresztyén igyekszik mindenhol a feladatának eleget tenni, mert Istenére nézve kegyesen, felebarátjára nézve igazán, magára nézve mértékletesen törekszik élni e jelenvaló világban. *„Amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban.” (Tit 2,12)* Aki e három szabály szerint él, nem csak közel van a Mennyországához, hanem be is megy abba.

XX. Az Egész Keresztyén teljes szívéből óhajta Jézus Krisztusnak, az ő Völegényének utolsó eljövételét. *„És a lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövell! És aki hallja ezt mondja: Jövell! És aki szomjúhozik, jöjjön el és aki akarja vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22,17)* Aki így hívja az ő Jézusát, ahhoz küldetnek el a szolgáló lelkek, az angyalok (Zsid 1,14), hogy lelküket az Ábrahám kebelére vigyék. (Lk 16,22)

Valaki Jákóbnak eme húsz fokú létráján jár itt a kegyelem országában, az Egész és valóban Tökéletes Keresztyén, és minden kétség nélkül bemegy a dicsőségnek országába.

A TUDOMÁNY HASZNA

Első haszon: Oktatás

1. Az üdvözülni kívánó lelkeknek nincsen szükségesebb tudomány, mint ez, mert ebben, akár egy tükörben megnézheti a jelenvaló és majd az örökkévaló lelki állapotát. Ebből megtudhatja, hogy Jézus Krisztusban való hitben jár-e, vagy nem. (2Kor 13,5)

2. Azok a tanítók, akik ilyen lelkiismeretet felébresztő tanításokat prédikálnak, a legjobbat akarják a Szegény Bűnösöknek. Az ilyenek nem hízelkednek és nem *„mázolnak nekik mázzal”* (Ez 22,28), hanem megmutatják, hogy melyik az üdvösség és melyik a kárhozat létrája. Jobb most szigorúan kimondani a dolgokat, mintsem elmulasztva a feladatokat, Isten tőlük kérje elő a lelkeknek vérért. (Ez 3,20)

3. Ennek az Egész Keresztyén létrájának a fokain – noha nem minden keresztyén jár egyforma szorgalommal – járnak azok is, akik csak ballagnak, és a Gyenge Keresztyén is ezen mehet be a mennyei Jeruzsálembe.

4. Nem kell tehát Isten dekrétumába belenézni, nem kell ezért a próbakőért az egekbe felmenni, mert ennek a létrának az egyik vége a földön van, a másik az egekben. Az Isten kijelentett akaratából vannak a fokai.

Második haszon: Cáfolás és Feddés

1. Cáfoltatnak az új római valláson levő tanítók, akik nem üdvösségre, hanem kárhozatos kétségbeesésre vivő létrára irányítják a szegény bűnösöket, azt tanítván, hogy senkinek nem lehet üdvbizonyossága, nem lehet bizonyos, hogy ő Fél-Keresztyén-e vagy Egész. Hasonlítsd össze a két létrát, és könnyen megcáfolhatod, mert akik az elsőn járnak, ha meg nem térnek, bizonyosan elvesznek, de akik a másodikon, azok bizonyosan üdvözülnek.

2. Feddetnek azok, akik durván azt mondják: *„Hiszen ha választott vagyok, akkor bármelyik létrán járok is üdvözülök.”* Kellemes okoskodás. Tudd meg ember, hogy Isten, aki kiválasztott téged az üdvösségre (amennyiben választott vagy), Ő arra is kiválasztott, hogy ezen a Jákób létráján jársz. Ha pedig a Fél-Keresztyén létráján jársz, halálod órájig is félhetsz, hogy talán Istentől megvetett vagy.

3. Feddetnek azok is, akik nem szívesen hallgatják, vagy mások előtt becsümelik az ilyen lelket rostáló tanításokat. Joggal gyanakodhatnak az ilyenek a lelki állapotuk bátorságos volta felől. A jó lélek nem kerül a próbát. *„Próbálj meg Uram.”* (Zsolt 26,2)

4. Feddetnek azok is, akik elalusszák a tanítások nagy részét, és amikor felébrednek és olyat hallanak, ami nem tetszik, akkor nem térnek meg. Gonosz dolog olyankor a tanítót vádolni. Ekkor a maga fejét kellene tapogassa az ilyen.

Harmadik haszon: Intés

Óh, szerelmes atyámfiai, akik ez együgyű, de üdvösséges tanítást olvassátok: intelk a Jézus Krisztus szerelmére, az Ő keserves kinszenvedésére, saját lelketek üdvösségére, fontoljátok meg józanon a leírt dolgokat. Ne csak futólag olvassátok, hanem elmélkedjétek felette. Hasonlítsátok össze a két létrát, és válasszátok a Jákób létráján való járást. Óh, meg ne csaljátok lelketeket ebben a dologban, melynél soha nagyobb nem lehet. Ne nyugodjatok, amíg biztosak nem vagytok saját lelketek állapota felől. Három derék dolog meggondolására intelk.

1. Gondoljátok meg, hogy miként van dolga a Fél, és miként az Egész Keresztyénnek az örökkévalóságban. Óh, elmét fárasztó örökkévalóság. Gondoljátok meg, hogy nem álom az örökkévalóság. A Pokol és a soha meg nem haló féreg nem valami bolondos, ember fejéből származó dolog. Ne a láthatókra, hanem a láthatatlanokra nézzetek, mert amelyek láttatnak, azok ideig valók, de a láthatatlanok örökkévalók. (2Kor 4,18)

2. Gondoljátok meg az ítélet napjának hirtelenségét és szorosságát, amelyen az örökkévaló állapotra át kell mennetek. Gondoljátok meg, hogy az akkor senkinek kedvezni nem akaró Isten számot kér minden keresztyénségeitekről. Számot vesz az időtökről, hogy hogyan töltöttétek el, értékeitekről, miként éltetek azzal, erőtökről, hogy mire használtátok, a kegyelem lehetőségeiről, hogy miként éltetek azokkal. *„Amit vet az ember, azt aratja is.”* (Gal 6,7)

3. Gondoljátok meg, hogy amikor a Jákób létráján bementek az egekbe: *„ti az Úrtól megváltottak bementek a felső Sionba nagy dicsérettel, és örökkévaló öröm lesz a ti fejeteiken. Örömet és vigasságot találtok, a bánat és nyögés eltávoztatik.* (Ézs 51,11)

Óh, Istenem, adj részt nekem is ebben az örökkévaló örömben!

Eszedbe vegyed azért amit mondok: *„Adjon az Úr néked értelmet mindezekben.”* (2Tim 2,7)

Dicsőség a magasságban Istennek! Ámen!

Köleséri Sámuel¹
(1634 -1683)

¹ Nagyváradon született és tanult, majd oxfordi, később Cambridge-i diák. Hazajövele után szülővárosában teológiai tanár, majd Szendrőd és Tokaj lelkésze. Üldöztetés és menekülés után debreceni lelkész. 1683-ban onnan hívja haza az Úr. Jelen prédikáció az 1677-ben kiadott: „Szentírás rámájára vonatott fél-keresztyén” c. könyvének utolsó fejezete.

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAK GYÜLEKEZETEINKBEN:

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:00 IMA 10:30 IT 14:00 FB
Miskolc	Bagoly Gyula 06-46-412-558				17:00 IB 18:00 FB		9:45 IMA 10:30 IT
Kaposvár	Bencs Miklós 06-82-712-489						16:00 IT
Barót	Tókos Sándor 0267-377-369					18:00 FB	11:00 IT 18:00 FB
Brassó	Simon Szabolcs 0268-328-278			18:00 FB			11:00 IT 18:00 IT 19:00 IMA
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793	18:00 FB				18:00 HIT	10:00 IT 18:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0267-318-773						15:00 IT
Kolozsvár	Szász Attila 0264-450-567		18:00 IMA				10:00 IT 17:30 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-225-561			18:00 FB			11:00 IT 17:00 IMA 18:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793						
Rava	László Lehel 0723-630-793			14:00 HIT			14:00 IT 16:00 GYB
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0267-318-773		19:00 FB	19:00 IMA			10:00 IT 19:00 FB
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT
Szék	Szász Attila 0723-368-408		19:00 FB		19:00 FB		11:00 IT 16:00 IT 18:00 FB
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0266-210-211		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0265-577-592						10:00 IT 17:00 FB 11:00 FB (Parajd)
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		16:00 IMA 17:00 FB			11:00 GYB	10:00 IT 17:00 FB
Badaló	Gál István 031-417-6372				19:00 FB		13:00 IT
Barkaszó	Lőrinc Bertalan 031-417-6372						13:00 IT
Beregszász	Demeter Géza 031-412-4639		15:00 FB				10:00 IT
Gát	Lőrinc Bertalan 06-20-808-4845			15:00 IMA 16:00 FB			10:00 IT
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 031-417-6372	19:00 IB			17:00 IMA 19:30 FB		15:00 IT 17:00 IMA
Kukja	Demeter Géza 06-20-416-5037						13:00 IT
Rafajna	Gál István 031-412-4639			19:00 FB			16:00 IT
Zápszony	Gál István 031-412-4639			15:00 FB			17:30 IB

IT - istentisztelet, FB - felnőtt biblióra, IB - ifjúsági biblióra, FO - fórumbeszélgetés, HIT - hitvallás tanulmányozás, GYIT - gyerekistentisztelet, GYB - gyerekbiblióra

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívó testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy biznyságtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és - nem utolsósorban - terjesztéséhez.

A Szerkesztő